

<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Σελ. 74-78). Ἀλλά ἀντί τοῦ Δεῦτε προσκυνήσωμεν.... Χριστός ἀνέστῃ... (γ'). Εἰρῃνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα. (Σελ. 37-38). Τροπάρια. Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.</p> <p>Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον προσῴσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε· προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.</p> <p>Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ Λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ ἐν δόξῃ φοβερᾷ καὶ κραταιᾷ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον ὃν ἔπλασεν.</p> <p>Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς γυναῖξί· Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· Ἀνέστῃ γὰρ καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος· διό σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον, ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον</p>		<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Σελ. 74-78). Ἀλλά ἀντί τοῦ Δεῦτε προσκυνήσωμεν.... Τὸ Χριστὸς ἀνέστῃ... (γ'). Εἰρῃνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38). Τροπάρια. Αὐτὸν πού προαιώνια γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα, τὸν Θεὸ Λόγο (τὸ Χριστό), πού σαρκώθηκε (ἐγένεε ἄνθρωπος) ἀπὸ τῆ Μαρίας Παρθένου, ἐλάτε, ἄς τὸν προσκυνήσουμε· Διότι ἀφοῦ ὑπέμεινε Σταυρό, παραδόθηκε στὴν ταφή, ὅπως ὁ ἴδιος θέλησε, καὶ ἀφοῦ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἔσωσε ἐμένα τὸν πλανώμενον ἄνθρωπο.</p> <p>Ὁ Χριστὸς, ὁ Σωτήρας μας, ἀφοῦ κάρφωσε στὸ Σταυρὸ τὸ γραμματίο τῶν εἰς βάρους μας ἁμαρτιῶν, τὸ ἔσβησε, καὶ κατήργησε τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου· Προσκυνοῦμε τὴν τριήμερὴ Ἀνάστασή του.</p> <p>Μαζί μὲ τοὺς Ἀρχαγγέλους ἄς ὑμνήσουμε τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· Διότι αὐτὸς εἶναι Λυτρωτὴς καὶ Σωτήρας τῶν ψυχῶν μας· Καὶ μὲ δόξα φοβερὴ καὶ ἰσχυρὴ δύναμις πάλι θά ἔλθει, γιὰ νὰ κρίνει τὸν κόσμον πού ἔπλασε.</p> <p>Ἐσένα, πού σταυρώθηκες καὶ θάφτηκες, Ἄγγελος σ' ἐκήρυξε Δεσπότη (Κύριο), καὶ ἔλεγε στίς γυναῖκες· Ἐλάτε νὰ δεῖτε, ὅπου κοίτονταν ὁ Κύριος· Διότι ἀναστήθηκε, ὅπως εἶπε, ὡς Παντοδύναμος· Γι' αὐτὸ σέ προσκυνοῦμε ἐσένα τὸν μόνον ἀθάνατο, Ζωοδότα Χρι-</p>
---	--	--

ἡμᾶς.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν, ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας, τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἡνοίγησάν σοι Κύριε, φόβῳ πύλαι θανάτου, πυλωροὶ δὲ ἄδου ἰδόντες σε ἔπτωξαν· πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς σιδερούς συνέθλασας, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ σκοτούς, καὶ σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμοὺς ἡμῶν διέρρηξας.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ἄδοντες, ἐκ στομάτων ἀναμέλψωμεν, δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ Κυρίου, προσπέσωμεν λέγοντες· ὁ ἐπὶ ξύλου σταυρωθεὶς, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστάς, καὶ ὢν ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Τῶν Μυροφόρων.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ὀρθρου βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον, ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τὴν μετάθεσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἢ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβῆς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μόνυ τῶν ἀγνοουσῶν γυναικῶν, ἐξαστράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς·

στέ, ἐλέησέ μας.

Μέ τό Σταυρό σου κατάργησες τὴν κατάρα τοῦ ξύλου (τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως). Μέ τὴν ταφή σου νέκρωσες τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου. Καί μέ τὴν Ἀνάστασή σου φώτισες τό γένος τῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτό φωνάζουμε σ' ἐσένα· Εὐεργέτα Χριστέ Θεέ μας, δόξα σοι.

Ἀνοίχθηκαν μπροστά σου, Κύριε, μέ φόβο οἱ πύλες τοῦ θανάτου. Καί οἱ θυρωροὶ τοῦ ἄδου, μόλις σέ εἶδαν, ἐζάρωσαν ἀπό φόβο. Διότι συνέτριψες τίς χάλκινες πύλες, καὶ ἔσπασες τοὺς μοχλοὺς τοὺς σιδερένιους, καὶ μᾶς ἔβγαλες ἀπό τό σκοτάδι καὶ τὴ σκιά τοῦ θανάτου, καὶ ἔκοψες τά δεσμά μας.

Ψάλλοντας τὸν ὕμνο γιὰ τὴ σωτηρία μας μέ τά στόματά μας, ἄς τὸν ἀναπέμψουμε στὸν Θεό· Ἐλάτε ὅλοι στὸν οἶκο (τό ναό) τοῦ Κυρίου, νά πέσουμε ἐμπρὸς τοῦ εὐλαβικά λέγοντας· Ἐσὺ ὁ ὁποῖος σταυρώθηκες ἐπάνω στό ξύλο, καὶ ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, καὶ βρῖσκεσαι στοὺς κόλπους (στήν ἀγκαλιά) τοῦ Πατρὸς, συγχώρησε τίς ἁμαρτίες μας.

Τῶν Μυροφόρων.

Οἱ Μυροφόρες γυναῖκες ἀπὸ τά βαθιά χαράματα παίρνοντας ἀρώματα ἦλθαν στὸν τάφο τοῦ Κυρίου· Καὶ βρίσκοντας αὐτά πού δὲν περίμεναν, φοβισμένες συλλογίζονταν τὴ μετακίνηση τῆς πέτρας καὶ συζήτησαν μεταξύ τους· Ποῦ εἶναι οἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; Ποῦ εἶναι ἢ φρουρά τοῦ Πιλάτου; Καὶ ἔγινε μαντατοφόρος τῶν γυναικῶν πού δὲν ἐγνώριζαν τά γεγονότα Ἄγγελος πού ἄστραφτε καὶ ἔλεγε σ' αὐτές· Γιατί ζεῖτε μέ θρήνους αὐτόν πού ζεῖ καὶ ἔδωσε ζωὴ στό γένος τῶν

Τί μετὰ θρήνων ζῶτεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἔξῃ γέροθῃ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριαι κιρνᾶτε; ὁ λίθος κεκύλισται, ὁ τάφος κεκένωται, ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατῃθεῖσαν, τὰς σφραγίδας μαρτυρούσας τῷ λαυγῶς, ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν, τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ, ὁ Αἶδος θρονεῖ, δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις, ὁ νεκρῶσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθριαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνήμα σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτησαν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον Σῶμα σου, καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνῃθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον. Ὅτι ἀνέστῃ ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ μνήματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον Σῶμα σου, ὀδυρόμεναι, μετὰ σπουδῆς ἦλθον λέγουσαι: Τίς

ἀνθρώπων; Ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς ὁ Θεὸς μας, ἀπὸ τοῦ νεκροῦ ὡς παντοδύναμος παρέχοντας σέ ὅλους μας ἀφθαρσία καὶ ζωή, φωτισμὸ καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Γιατί ἀναμειγνύετε τὰ μύρα μὲ τὰ δάκρυα, Μαθήτριες τοῦ Χριστοῦ; Ἡ πέτρα ἀποκυλίσθηκε· Ὁ τάφος εἶναι ἀδειανός· Δεῖτε ὅτι ἡ φθορὰ ποδοπατήθηκε ἀπὸ τῆ ζωῆ· Οἱ σφραγίδες τὸ μαρτυροῦν καθαρά, κοιμοῦνται βαριά οἱ φύλακες πού τοποθέτησαν οἱ ἀσεβεῖς. Τὸ θνητὸ γένος τῶν ἀνθρώπων σώθηκε μὲ τὸ σῶμα τοῦ Θεοῦ· Ὁ ἄδὸς θρονεῖ· Τρέξτε μὲ χαρὰ καὶ πεῖτε στοὺς Ἀποστόλους· Ὁ Χριστὸς πού νέκρωσε τὸν θάνατο ὡς πρωτότοκος ἀπὸ τοῦ νεκροῦ, προγεῖται πρὶν ἀπὸ σᾶς στή Γαλιλαία.

Οἱ Μυροφόρες, ἀφοῦ ἦλθαν χαράματα καὶ με βιασύνῃ βρῆκαν τὸ μνήμα σου, σέ ἀναζήτησαν, Χριστέ, γιὰ νὰ ἀλείψουν μὲ μύρα τὸ ἀμόλυτο σῶμα σου· Καὶ ἀφοῦ ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Ἀγγέλου, ἐκήρυτταν στοὺς Ἀποστόλους χαρμόσυνα μόνυματα· Ὅτι δευλαδὴ ἀναστήθηκε ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας μας λαφυραγωγώντας τὸ θάνατο καὶ δωρίζοντας στὸν Κόσμο ζωὴ αἰώνιο καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Οἱ Μυροφόρες γυναῖκες, ἀφοῦ ἔφθασαν στὸν τάφο σου καὶ εἶδαν τίς σφραγίδες τοῦ μνήματος, ἀλλὰ δὲ βρῆκαν τὸ ἀμόλυτο σῶμα σου, θρονολογώντας ἦλθαν μὲ βιασύνῃ λέγοντας· Ποιὸς ἔκλεψε τὴν ἐλπίδα μας;

ἔκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴλῃφε νεκρὸν
 γυμνὸν ἐσμυρτισμένον τῆς Μῆτρὸς μόνον
 παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκροὺς ζώσας
 τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄϊδον σκυλεύσας, πῶς
 τέθαιπται; ἀλλ' ἀνάστῃ Σωτὴρ αὐτεξουσίως,
 καθὼς εἶπας τριήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν...

Παρθένε ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος
 ἐλθούσῃς· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο
 καταφλεγόμενῃ, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ
 παρθένος ἔμεινας, ἀντὶ στόλου πυρός,
 δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος, ἀντὶ Μωυσέως
 Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Σελ. 40).

Ἐκτενής κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Ἡ Ἀνάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν
 ἐφώτισε τὴν οἰκουμένον, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον
 πλάσμα, παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Τὰ Στιχῶρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29).

Δόξα Πατρί...

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὡσπερ
 ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν
 Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνόν,
 ἄταφον, εὐσυμπάθον θρῆνον ἀναλαβόν,
 ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὄν

Ποιὸς ἔκλεψε νεκρὸ ἀλειμμένο μέ σμύρνα, πού ἦταν ἡ
 μόνῃ παρῳγοριά τῆς Μῆτέρας του; ὦ! Πῶς θανατώθηκε
 αὐτός πού ἔδωσε ζωὴ σὲ νεκρούς; αὐτός πού λαφυρα-
 γῳῳσε τὸν ἄδῃ πῶς θάφτηκε; Ἀλλά, Σωτήρα,
 ἀνάστῃσε τὸν ἑνατό σου μέ τὴ δικὴ σου ἐξουσία τριήμε-
 ρος, ὅπως εἶπες, σώζοντας τίς ψυχές μας.

Καὶ νῦν. ...

Πέρασε καὶ ἔφυγε ἡ σκιά τοῦ παλαιοῦ (τοῦ
 Ἑβραϊκοῦ) νόμου, διότι ἦλθε ὁ νόμος τῆς χάριτος (ὁ χρι-
 στιανικὸς). Διότι, ὅπως ἡ βάτος τοῦ Μωυσῆ δέν καιγό-
 ταν, μολοντί ἔβγαζε φλόγες, ἔτσι Παρθένος γέννησες
 καὶ Παρθένος ἔμεινες. Ἀντὶ στόλου πυρός, (πού
 ὀδοῳῳσε τοὺς Ἑβραίους στήν ἔρῳμο) ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος
 τῆς δικαιοσύνης, ἀντὶ τοῦ Μωυσῆ ὁ Χριστός, ὁ σωτηρία
 τῶν ψυχῶν μας.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Σελ. 40).

Ἐκτενής κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Ἡ ἀνάστασίς σου, Χριστέ Σωτήρα, φώτισε ὅλῃ τὴν
 οἰκουμένῃ. Καὶ ἀνακάλεσες ἀπὸ τὴν πτώσῃ του τὸ δικό
 σου πλάσμα· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Τὰ Στιχῶρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29).

Δόξα ...

Ἐσένα πού εἶσαι ντυμένος μέ τό φῶς ὡς ἐπανωφόρι,
 ὅταν σὲ κατέβασε ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὸν Σταυρό μαζί μέ τὸν
 Νικόδομο καὶ σὲ εἶδε νεκρὸ, γυμνόν, ἄταφον, ἀφοῦ
 ἄρχισε θρῆνο γεμάτο συμπάθεια, θρῳνολογώντας
 ἔλεγε· Ἀλλοίμονο! Γλυκύτατε Ἰησοῦ, πού πρό ὀλίγου ὁ

πρὸ μικροῦ ὁ Ἥλιος ἐν σταυρῷ κρεμάμενον
 θεασάμενος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ
 φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ
 καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ
 ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κωδεύσω
 Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ
 προσψαύσω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα
 ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω
 τὰ Πάθῃ σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφήν σου, σὺν
 τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν...

Ἀναστάσεως ἡ μέρα...». (Σελ. 29).

(Νῦν ἀπολύεις. (Σελ. 82).

Τρισάγιον. (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκια.

Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ Ζωὴ ἢ
 ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄιδῃ ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ
 τῆς Θεότητος, ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν
 καταχθονίων ἀνέστῃσας, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν
 ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς
 ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα...

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελών,
 τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνη καθαρᾶ εἰλήσας
 καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κωδεύσας
 ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστῃς Κύριε,
 παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν...

ἥλιος βλέποντάς σε κρεμασμένο σὲ Σταυρό, σκεπαζό-
 ταν μέ σκοτάδι, καὶ ἡ γῆ ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ σείονταν συ-
 θέμελα, καὶ σχιζόταν τὸ καταπέτασμα (ἢ κουρτίνα) τοῦ
 ναοῦ· Ἀλλὰ νά, τώρα σέ βλέπω νά ὑπομένεις θελοματι-
 κά θάνατο γιά μένα. Πῶς νά σέ κωδεύσω, Θεέ μου; Ἡ
 πῶς νά σέ τυλίξω μέ σεντόνια; Καί μέ τί χέρια νά
 ἀγγίξω τό δικό σου ἀνέγγιχτο σῶμα; Ἡ ποιούς ὕμνους
 νά ψάλω στήν κωδεῖα σου, Εὐσπλαχνε; Μεγαλύνω (δο-
 ξάζω) τά πάθῃ σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφή σου μαζί μέ
 τὴν Ἀνάστασῃ κραυγάζοντας· Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Καί νῦν

Ἀναστάσεως ἡ μέρα...». (Σελ. 29).

(Νῦν ἀπολύεις. (Σελ. 82).

Τρισάγιο. (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκια.

Ὅταν κατέβῃς στόν θάνατο Ἐσύ ἢ ἀθάνατῃ ζωῇ,
 τότε νέκρωσες τόν ἄδῃ μέ τή λάμψῃ τῆς Θεότητος· Καί
 ὅταν ἀνέστῃς ἀπό τά καταχθόνια (ἀπό τόν ἄδῃ) τούς
 νεκρούς, ὅλες οἱ ἐπουράνιες Δυνάμεις κραύγαζαν· Χρι-
 στέ Θεέ μας πού δίνεις τή ζωή, δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα ...

Ὁ ἐπίσῃμος κοινωνικά Ἰωσήφ, ἀφοῦ κατέβασε ἀπό
 τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ τό ἀμόλυντό σου σῶμα, καί ἀφοῦ
 τό ἐτύλιξε μέ καθαρό σεντόνι καὶ ἀρώματα, ἀφοῦ τό κή-
 δευσε, τό ἀπόθεσε σέ καινούριο μνήμα· Ἀλλά
 ἀναστήθῃς τριήμερος, Κύριε, παρέχοντας στόν κόσμο
 τό μέγα ἔλεος.

Καί νῦν ...

<p>Ταῖς μυροφόροις Γυναιξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Τὰ μύρα τοῖς θνῶτοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος· ἀλλὰ κραυγάσατε· Ἀνέστο ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος. Απόλυσις: (Σελ. 36).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΟΡΘΟΣ (Προκαταρκτικά. (Σελ. 82-97). Καθίσματα. Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς Πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες πᾶσι, Κύριε δόξα σοι. Δόξα...</p> <p>Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω, Κύριε δόξα σοι. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ, Θεοτόκε, μυστήρια, τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένῳ, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένῳ, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀλθινόν, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Αἱ Μυροφόροι ὄρθρῳ γινόμεναι, καὶ τὸ μνήμα κενὸν θεασάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταῖός, καὶ τοὺς ἐν Αἰδῇ ἤρπασε τῶν δεσμῶν, κούριζατε παρρησία· Ὅτι ἀνέστο Χριστὸς ὁ Θεός,</p>		<p>Πρὸς τίς Μυροφόρες γυναῖκες στέκοντας κοντὰ τὸ μνήμα ὁ Ἄγγελος φώναζε δυνατὰ· Τὰ μύρα ἀρμόζουν στοὺς θνῶτους, ὁ Χριστὸς ὅμως ἀποδείχθη ξένος πρὸς τὴ φθορά· Ἀλλὰ διαλαλήστε· Ἀναστήθη ὁ Κύριος παρέχοντας στὸν κόσμον τὸ μέγα ἔλεος. Απόλυσο: (Σελ. 36).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΟΡΘΟΣ Προκαταρκτικά. 82-97). Καθίσματα. Χωρὶς νὰ ἐμποδίσεις νὰ σφραγισθεῖ ὁ λίθος τοῦ μνήματος, πρόσφερερ σὲ ὅλους τὴν πέτρα τῆς πίστεως μὲ τὴν Ἀνάστασή σου· Κύριε, δόξα σ' ἐσένα. Δόξα ... Χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψεις τὴν ἀμόλυττο ἀγκαλιά (τοῦ Πατέρα) στὰ οὐράνια, καταδέχθηκα ταφὴ καὶ ἀνάστασο γιὰ ὅλους, Κύριε, δόξα σ' ἐσένα. Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Ὅλα εἶναι ὑπέρολογα (ἐπάνω ἀπὸ τὴ λογική), ὅλα εἶναι ὑπερένδοξα τὰ μυστήριά σου, Θεοτόκε. Σφραγισμένῳ μὲ τὴν ἀγνότητα καὶ φυλαγμένῳ μὲ παρθενία, ἀναγνωρίσθηκα Μοτέρα ἀλθινή, ἀφοῦ γέννησες Θεὸ ἀλθινό· Αὐτὸν ἰκέτευε, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας. Οἱ Μυροφόρες φθάνοντας χαράματα καὶ βλέποντας ἄδειο τὸ μνήμα ἔλεγον στοὺς Ἀποστόλους· Νίκησε τὴ φθορὰ ὁ δυνατός καὶ ἄρπαξε ἀπὸ τὰ δεσμά, αὐτοὺς ποὺ ἦταν στὸν ἄδῳ· Κούριζτε μὲ θάρρος, ὅτι ἀναστήθη ὁ Χριστὸς ὁ Θεός δωρίζοντάς σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.</p>
--	--	---

<p>δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα...</p> <p>Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνήμα παρεγένοντο ὄρθρῃαι, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐθάδειαν καὶ στρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενῆς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκῃσεν, ὅτι γνώμῃ συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐορέστῃσε· προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ὑπερδεδοξασμένῃ ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, ὕμνουμέν σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου, κατεβλήθῃ ὁ Ἄϊδος, καὶ ὁ θάνατος τέθνηκε· νεκρωθέντες ἀνέστῃμεν, καὶ ζωῆς ἠξιώθῃμεν· τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολογοῦμεν, ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.</p> <p>Εὐλογῃτάρια: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 31-32).</p> <p>Ὑπακοή:</p> <p>Μετὰ τὸ Πάθος πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ σῶμά σου αἱ γυναῖκες Χριστέ ὁ Θεός, εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἐξέστῃσαν· φωνῆς γὰρ ἤκουον ἐξ αὐτῶν, ὅτι ἀνέστῃ ὁ Κύριος, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Οἱ Ἀναβαθμοὶ.</p>		<p>Δόξα ...</p> <p>Φέροντας τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου οἱ γυναῖκες ἦλθαν κρυφὰ σὺ μνήμα σου μέ τὴν αὐγὴ φοβούμενες τὴν αὐθάδεια τῶν Ἰουδαίων καὶ ἔχοντας ὑπόψῃ τους τὴ φρουρὰ τῶν στρατιωτῶν· Ἀλλὰ ἡ ἀσθενῆς φύσῃ τῶν γυναικῶν νίκῃσε τὴν ἀνδρεία· Γιατί ἡ προαίρεσή τους ἡ γεμάτῃ συμπάθεια ἀποδείχῃκε εὐάρεστῃ σὺν Θεῷ· Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐκραύγαζαν κατάλλῃλα· Σήκω, Κύριε, βοήθησέ μας καὶ λύτρωσέ μας γιὰ χάρῃ τοῦ ὀνοματός σου.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Εἶσαι ὑπερβολικὰ δοξασμένῃ, Θεοτόκε Παρθένε, σέ ὕμνοῦμε· Διότι μέ τὸ Σταυρὸ τοῦ Υἱοῦ σου κατανικήθῃκε ὁ ἄδῃς καὶ ὁ θάνατος πέθανε· Ἐνῷ νεκρωθήκαμε, ἀναστῃθήκαμε καὶ ἀξιωθήκαμε νὰ λάβουμε ζωή· Πήραμε τὸν παράδεισο, τὴν ἀρχαία ἀπόλαυσῃ· Γι αὐτὸ εὐχαριστῶντας δοξολογοῦμε ὡς δυνατὸ τὸν Χριστὸ τὸν Θεὸ μας καὶ μόνον πολυέλεο.</p> <p>Εὐλογῃτάρια: (Συλλειτουργικὸ (Σελ. 31-32).</p> <p>Ὑπακοή:</p> <p>Μετὰ τὸ πάθος, ὅταν πορευθῃκαν σὺ μνήμα οἱ γυναῖκες, γιὰ νὰ ἀλείψουν μέ μύρα τὸ σῶμα σου, Χριστέ Θεέ μας, εἶδαν Ἀγγέλους σὺν τάφῳ καὶ ἔμειναν ἐκστατικές· Διότι τοὺς ἄκουαν νὰ φωνάζουν, ὅτι ἀναστῃθῃκε ὁ Κύριος παρέχοντας σὺν κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Οἱ Ἀναβαθμοὶ.</p>
--	--	---

<p>Ἀντίφωνον Α'.</p> <p>Ἐν τῷ οὐρανῷ τὰ ὄμματα, ἐκπέμπω μου τῆς καρδιάς, πρὸς σέ, Σωτήρ, σῶσόν με σὴ ἐπιλάμψει.</p> <p>Ἐλέῃσον ἡμᾶς τοὺς πταίοντάς σοι πολλὰ καθ' ἑκάστῳ ὥραν, ὦ Χριστέ μου, καὶ δὸς πρὸ τέλους τρόπους, τοῦ μετανοεῖν σοι.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ἁγίω Πνεύματι, τὸ βασιλεύειν πέλει, τὸ αγιάζειν, τὸ κινεῖν τὴν κτίσιν· Θεὸς γὰρ ἐστίν, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ Λόγῳ.</p> <p>Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ἱκανὸς σῶος φυλαχθῆναι, ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ἅμα, καὶ ἀνθρωποκτόνου;</p> <p>Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μὴ παραδῶς Σῶτερ τὸν σὸν δοῦλον, λέοντος τρόπον κατ' ἐμοῦ κινοῦνται, καὶ γὰρ οἱ ἐχθροί μου.</p> <p>Δόξα... καὶ νῦν...</p> <p>Ἁγίω Πνεύματι, ζωαρχία καὶ γέρας· πάντα γὰρ τὰ κτιστά, ὡς Θεὸς ὢν δυναμοῖ, συντρεῖ ἐν Πατρὶ δι' Υἱοῦ δέ.</p> <p>Ἀντίφωνον Γ'.</p> <p>Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, εὐοκασίν ὄρει τῷ ἀγίῳ, οἱ οὐδαμῶς σαλεύονται, προσβολαῖς τοῦ Βελίαρ.</p> <p>Ἐν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν μὴ ἐκτεινάτωσαν οἱ θεῖως ζῶντες· οὐ γὰρ ἔα Χριστός, τῇ ῥάβδῳ τὸν κλῆρον αὐτοῦ.</p>		<p>Ἀντίφωνον Α'.</p> <p>Στόν οὐρανὸ ὑψῶνω τά μάτια τῆς καρδιάς μου πρὸς ἐσένα, Σωτήρα μου, σῶσε με μέ τό δικό σου φωτισμό.</p> <p>Ἐλέῃσε, Χριστέ μου, ἐμᾶς πού σου φταῖμε σέ πολλά κάθε ὥρα, καὶ δὸς μας πρὸ τοῦ τέλους τρόπους, γιά νά μετανοοῦμε ἐνώπιόν σου.</p> <p>Δόξα Καὶ νῦν</p> <p>Στό Ἅγιο Πνεῦμα ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νά βασιλεύει, νά αγιάζει, νά κινετοποιεῖ τὴν κτίση· Διότι εἶναι Θεὸς τῆς ἴδιας οὐσίας μέ τόν Πατέρα καὶ τόν Υἱό.</p> <p>Ἀντίφωνο Β'.</p> <p>Ἐάν δέν ἦταν ὁ Κύριος μαζί μας, ποιός θά ἦταν ἱκανός, νά φυλαχθεῖ σῶος ἀπό τόν διάβολο, πού εἶναι ἐχθρός μας καὶ σύγχρονα ἀνθρωποκτόνος;</p> <p>Μὴ παραδώσεις, Σωτήρα μου, στά δόντια τῶν ἐχθρῶν μου ἐμένα, τόν δικό σου δοῦλο· Διότι μέ τρόπο λιονταριοῦ κινοῦνται ἐναντίον μου οἱ ἐχθροί μου.</p> <p>Δόξα. ... Καὶ νῦν . . .</p> <p>Στό Ἅγιο Πνεῦμα ὑπάρχει πογὴ ζωῆς καὶ δόξα. Διότι ὅλα τά δημιουργήματα, ὡς Θεός πού εἶναι, τά δυναμώνει, τά συντρεῖ μαζί μέ τόν Πατέρα καὶ διά μέσου τοῦ Υἱοῦ.</p> <p>Ἀντίφωνο Γ'.</p> <p>Ὅσοι ἔχουν πεποιθήσο στόν Κύριο, ὁμοιάζουν μέ τό ἅγιο ὄρος τῆς Σιών· Αὐτοί δέν σαλεύονται καθόλου μέ τίς προσβολές, (τίς ἐπιθέσεις), τοῦ Σατανᾶ.</p> <p>Ἄς μὴν ἀπλώσουν τά χέρια τους σέ ἀνομίες αὐτοῦ πού ζοῦν θεάρεστα, διότι δέν ἀφήνει ὁ Χριστός μέ τό προστατευτικό ραβδί του, αὐτούς πού εἶναι κληρονομιά</p>
---	--	---

<p>Δόξα... Καί νῦν...</p> <p>Ἄγιω Πνεύματι, προσπᾶγάζει πᾶσα σοφία, ἔνθεν χάρις Ἀποστόλοις, καὶ τοῖς ἄθλοις καταστέφονται Μάρτυρες, καὶ Προφήται ὀρώσι.</p> <p>Προκείμενον.</p> <p>Ἐξεγέρθητι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προστάγματι ᾧ ἐνετείλω, καὶ συναγωγή λαῶν κυκλώσει σε.</p> <p>Στίχ. Κύριε, ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα. Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33). Εὐαγγέλιον: Δ'. Ἑωθινόν. Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΔ'. 1-12).</p> <p>Τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων ὄρθρου βαθέως ἦλθον γυναῖκες ἐπὶ τὸ μνήμα φέρουσαι, ἃ ἠτοίμασαν ἀρώματα, καὶ τινες σὺν αὐταῖς. Εὗρον δὲ τὸν λίθον ἀποκεκυλισμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου, καὶ εἰσελθοῦσαι οὐχ εὗρον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτὰς περὶ τούτου καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο ἐπέστησαν αὐταῖς ἐν ἑσθήσεσιν ἀστραπτούσαις. Ἐμφόβων δὲ γενομένων καὶ κλινουσῶν τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν εἶπον πρὸς αὐτάς· Τί ζῆτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη· μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν ἔτι ὡν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, λέγων ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου</p>		<p>δική του.</p> <p>Δόξα . . . Καί νῦν . . .</p> <p>Ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεῦμα παγάζει ὅλη ἡ σοφία. Ἀπὸ ἐκεῖ κατεβαίνει ἡ χάρις στοὺς Ἀποστόλους, καὶ στεφανώνονται μὲ τὰ κατορθώματα οἱ Μάρτυρες, καὶ προβλέπουν οἱ Προφῆτες.</p> <p>Προκείμενο.</p> <p>Σήκω, Κύριε καὶ Θεέ μου, νὰ ἀπιβάλεις τὴ δικαιοσύνη σύμφωνα μὲ τίς προσταγές τῶν ἐντολῶν σου. Καὶ ἂν γίνεῖ αὐτό, πλήθος λαῶν θὰ συγκεντρωθοῦν γύρω σου, γιὰ νὰ σέ δοξάσουν.</p> <p>Στίχος: Κύριε, Θεέ μου, σ' ἐσένα ἐλπίζω. Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 33). Δ'. Ἑωθινό Εὐαγγέλιο: Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΔ'. 1-12).</p> <p>Κατὰ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας βαθιὰ χαράματα ἦλθον γυναῖκες στό μνήμα ἔχοντας μαζί τους τὰ ἀρώματα πού ἐτοίμασαν καὶ μερικές ἄλλες μαζί τους. Καὶ βρῆκαν τὴν πέτρα κυλισμένη μακριὰ ἀπὸ τὸ μνημεῖο, καὶ ἀφοῦ μπῆκαν μέσα, βρῆκαν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Καὶ ἐνῶ ἀποροῦσαν αὐτές γι' αὐτό, συνέβη τό ἐξῆς: Ἐαφνικὰ ἐφανίσθησαν σ' αὐτές δύο ἄγγελοι μὲ μορφή ἀνδρῶν μὲ ἀστραφτερά ἐνδύματα. Καὶ ἐνῶ αὐτές φοβισμένες ἔσκυβαν μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὴ γῆ, εἶπαν σ' αὐτές· Γιατί ζῆτε τὸν ζωντανό μαζί μὲ τοὺς νεκρούς; Δέν εἶναι ἐδῶ, ἀλλὰ ἀναστήθηκε· Θυμηθεῖτε πῶς σᾶς μίλησε, ὅταν ἦταν ἀκόμη στὴ Γαλιλαία λέγοντας ὅτι πρέπει «ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» νὰ</p>
---	--	--

παραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀμαρτωλῶν καὶ σταυρωθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι. Καὶ ἐμνήσθουσαν τῶν ῥομάτων αὐτοῦ, καὶ ὑποστρέψασαι ἀπὸ τοῦ μνημείου ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς ἕνδεκα καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς. Ἦσαν δὲ ἡ Μαγδαλὴν ἡ Μαρία καὶ Ἰωάννα καὶ Μαρία Ἰακώβου καὶ αἱ λοιπαὶ σὺν αὐταῖς, αἱ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἀποστόλους ταῦτα. Καὶ ἐφάνθησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος τὰ ῥήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς. Ὁ δὲ Πέτρος ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα, καὶ ἀπῆλθε πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Σελ. 22).

Ν'. Ψαλμός: (Σελ. 2-4).

Πεντοκοστᾶριον:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36).

Σῶσον ὁ Θεός...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-7).

Κανών.

Ἰδιή Α'.

Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 16).

Τῆς Θεοτόκου.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστόν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Ἀναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἀγνή, καὶ

παραδοθεῖ σέ χεῖρα ἀνθρώπων ἀμαρτωλῶν καὶ νὰ σταυρωθεῖ, καὶ κατὰ τὴν τρίτῃ ἡμέρᾳ νὰ ἀνασθῆ. Καὶ θυμῆκαν τὰ λόγια του καὶ ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ μνημεῖο ἀνήγγειλαν ὅλα αὐτὰ στοὺς ἕνδεκα Ἀποστόλους καὶ σέ ὅλους τοὺς ὑπολοίπους. Καὶ ἦταν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαλὴν καὶ ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Μαρία ἡ μῆτέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ οἱ ὑπόλοιποι μαζί τους πού ἔλεγον αὐτὰ στοὺς Ἀποστόλους, Καὶ φάνηκαν σ' αὐτούς ὡς παραλήρημα τὰ λόγια τους καὶ δυσπιστοῦσαν σ' αὐτές. Καὶ ὁ Πέτρος σοκώθηκε καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μνημεῖο, καὶ ἀφοῦ ἔσκυψε, βλέπει τὰ νεκρικά σάβανα τοποθετημένα κάτω μόνα χωρὶς τὸ σῶμα, καὶ ἐπέστρεψε στό κατάλυμα ὅπου ἔμενε θαυμάζοντας αὐτὸ πού ἔγινε.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Σελ. 22).

Ν'. Ψαλμός: (Σελ. 2-4).

Πεντοκοστᾶριο:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36).

Σῶσον ὁ Θεός...

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 36-7).

Κανόνας.

Ἰδιή Α'.

Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 16).

Τῆς Θεοτόκου.

Ἀνέτρεψες τὸ νόμο τοῦ θανάτου μέ τὸ νὰ γεννήσεις τὴν αἰώνια ζωὴ, τὸν Χριστό πού ἔλαμψε σήμερον, Παρθένε, ἀπὸ τὸν τάφο καὶ φώτισε τὸν κόσμον.

Ἐσύ πού εἶδες ἀναστῆμένο τὸν Υἱὸ σου καὶ Θεό, καὶ δέχθηκες τὸ Χαῖρε πρῶτῃ ἀπ' ὅλους, νὰ χαίρεσαι μαζί

τὸ Χαῖρε πρωτοργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Τῶν Μυροφόρων.

(Κατὰ τὸ Τυπικόν παραλείπεται ὁ Κανὼν τῶν Μυροφόρων σημειούμενος διὰ πλαγίων στοιχείων).

«Τὴν Μωσέως ᾠδὴν, ἀναλαβοῦσα βόησον ψυχὴ. Βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν».

Ἐσταυρώθης σαρκί, ὁ ἀπαθῆς τῆ φύσει τοῦ Πατρός· ἐκεντήθης τὴν πλευράν, πηγᾶσας κόσμω αἷμα καὶ ὕδωρ. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Τὸν Σταυρόν σου τιμῶ, καὶ τὴν Ταφὴν δοξάζω ἀγαθέ, καὶ ὑμνῶ καὶ προσκυνῶ τὴν Ἐγερσίν σου, καὶ ἀνακράζω· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Κὰν ἐγεύσω χολῆς, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπήγασας ἡμῖν τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Ἐλογίσθης Σωτήρ, μετὰ νεκρῶν νεκρούς ἐγείρας· ἀπεγεύσω τῆς φθορᾶς· διαφθορὰν γὰρ ὅλως οὐκ ἔγνως. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Εὐφραινέσθω Σιών, ἀγαλλιάσθω καὶ ὁ οὐρανός, ἐξανέστη Χριστός, νεκρούς ἐγείρας ὑμνολογοῦντας· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Ὅθονίοις εἰλήσας, Ἰωσήφ τὸ σῶμά σου Χριστέ, ἐν μνημείῳ τῷ καινῷ, κατέθετό σε τὴν σωτηρίαν, νεκρούς δὲ ὡς Θεὸς ἐξανέστησας.

μέ τούς Ἀποστόλους, Ἀγνή χαριτωμένῳ ἀπὸ τόν Θεό, Παναμόλυντῳ Μοτέρα τοῦ Θεοῦ ὡς αἰτία τῆς χαρᾶς ὅλων.

Τῶν Μυροφόρων.

(Κατὰ τὸ Τυπικό παραλείπεται ὁ Κανόνας τῶν Μυροφόρων καὶ σημειώνεται μέ πλάγια στοιχεῖα).

Ἀνάλαβε καὶ βροντοφώναξε, ψυχὴ, τὸ ἄσμα τοῦ Μωυσῆ· Βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς μου ἔγινε γιὰ νά σωθῶ· Αὐτός εἶναι Θεός μου καὶ θά τόν δοξάσω.

Σταυρώθηκες σωματικά ἐσύ ὁ ἀπαθῆς κατὰ τὴ φύση τοῦ Πατέρα σου, πληγώθηκες στήν πλευρά πηγάζοντας αἷμα καὶ νερό. Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μας καὶ σέ δοξάζουμε.

Τό Σταυρό σου τιμῶ καὶ τὴν ταφή σου δοξάζω, Ἀγαθέ, καὶ ὑμνῶ καὶ προσκυνῶ τὴν Ἀνάστασή σου καὶ κραυγάζω· Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μας καὶ σέ δοξάζουμε.

Ἄν καὶ γεύθηκες χολή, ἐσύ ἢ γλυκύτητα τῆς Ἐκκλησίας, ὅμως ἐπήγασες σ' ἐμᾶς τὴν ἀφθαρσία ἀπὸ τὴν πλευρά σου· Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μας καὶ σέ δοξάζουμε.

Συγκαταριθμήθηκες, Χριστέ, μαζί μέ τούς νεκρούς ἐνῶ ἀνέστησες νεκρούς· Γεύθηκες τὴ φθορά, ἀλλά δέν ἐγνώρισες τὴ φθορά ὀλωσδιόλου. Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μας καὶ σέ δοξάζουμε.

Ἄς εὐφραίνεται ἡ Ἱερουσαλήμ, ἃς ἀγάλλεται καὶ ὁ οὐρανός· Γιατί ἀναστήθηκε ὁ Χριστός ἀναστήνοντας τούς νεκρούς, πού ὑμνολογοῦσαν· Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μας καὶ σέ δοξάζουμε.

Ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ ἐτύλιξε τὸ σῶμα σου, Χριστέ, μέ σεντόνια, τοποθέτησε σέ μνημεῖο ἄδειο ἐσένα τὴ σωτηρία· Καί ὡς Θεὸς ἀνέστησες τούς νεκρούς.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον, αἱ Γυναῖκες εἶδον τὸν Χριστόν, καὶ τοῖς θείοις Μαθηταῖς, ἐβῶν· Ὅντως Χριστὸς ἀνέστη, δεῦτε σὺν ἡμῖν ἀννυμεῖτε αὐτόν.

Δόξα...

Παναγία Τριάς, μία Θεότης, ἄναρχε μονάς, ὁ Πατήρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα, σῶζε τὸν κόσμον. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν ἀρχαίαν ἀράν, ἐν γαστρὶ σου λύσσασα Σεμνή, ἀνεβλάστησας ἡμῖν, τὴν εὐλογίαν, βρέφος τεκοῦσα· οὗτος γὰρ Θεός, εἰ καὶ σάρκα φορεῖ.

Ωιδὴ Γ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 17-18).

Τῆς Θεοτόκου.

Ἐπὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότῳ, τοῦ γεννῶθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστράψαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύσας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένῳ Ἀγνή, χόρευε, καὶ τοῦτον, ὡς Θεόν, ἄχραντε μέγαλυνε.

Τῶν Μυροφόρων.

«Στερωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεός, ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν, φυτουργὲ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαχνία σου».

Τὰς παλάμας Ἰησοῦ, προσηλώσας ἐν Σταυρῷ τὰ ἔθνη πάντα, ἐκ τῆς πλάνης συλλαβῶν, πρὸς ἐπίγνωσιν τὴν σὴν, συνεκαλέσω, Σωτήρ.

Ἰουδαίων ὁ λαός, τῷ Πιλάτῳ ἐκβοᾷ· Απόλυσόν

Πρὶν ἀπὸ τὰ χαράματα οἱ γυναῖκες εἶδαν τὸν Χριστό καὶ φώναζαν στοὺς ἱερούς Μαθητές· Πράγματι ἀναστήθηκε ὁ Χριστός· Ἐλᾶτε καὶ ἀννυμεῖτε τον μαζί μας.

Δόξα ...

Παναγία Τριάδα, Μία Τριάδα, Μονάδα χωρὶς ἀρχή· Ὁ Πατέρας καὶ ὁ Υἱός καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, σῶζε τὸν Κόσμο. Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μας καὶ σε δοξάζουμε.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Καταλύοντας τὴν ἀρχαία κατάρρα, Σεμνή, μέσα στά σπλάχνα σου, γεννῶντας ἓνα βρέφος βλάστησες γιὰ μᾶς τὴ σωτηρία· Γιατί αὐτός εἶναι ὁ Θεός, μολονότι φορεῖ σῶμα.

Ωιδὴ Γ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 17).-18).

Τῆς Θεοτόκου.

Σήμερα ἐπανέρχομαι στήν καθαρὴ ζωὴ χάρῳ στήν ἀγαθότῳ αὐτοῦ πού γεννήθῳκε ἀπὸ σένα καὶ ἄστραψε τὸ φῶς, Ἀγνή, σέ ὅλα τὰ πέρατα.

Βλέποντας, Ἀγνή, τὸν Θεό πού γέννησες σωματικά νά ἀναστήνεται ἀπὸ τοὺς νεκρούς ὅπως εἶπε, χόρευε· Καί ὡς Θεό μέγαλυνέ τον, ἀμόλυντῳ.

Τῶν Μυροφόρων.

Τὸ νοῦ μου πού ἔμεινε στεῖρος, ἀνάδειξέ τον, Θεέ, καρποφόρο, γεωργὲ τῶν καλῶν, Ἐσύ πού φυτεύεις τὰ ἀγαθὰ μέ τὴν εὐσπλαχνία σου.

Ἀφοῦ κάρφωσες, Ἰησοῦ, τίς παλάμες στὸν Σταυρό, συλλαμβάνοντας ὅλα τὰ ἔθνη τὰ κάλεσες, Σωτήρα, στή δική σου γνώση (γνωριμία).

Ὁ λαός τῶν Ἰουδαίων φωνάζει δυνατὰ στὸν Πιλάτο·

μοι τὸν κακοῦργον ληστήν, ἄρον, ἄρον, σταύρωσον τὸν ἀναμάρτητον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, συνεσκότασε τὸ φῶς, ἡ γῆ ἐσεισθη, καὶ ἐκ τάφου νεκροί, ἐξανέστησαν πολλοί, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ, ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κλαυθμῷ ἐβόα· Ποῦ πορεύη Υἱέ; ποῦ ἀπέρχη ὁ ἀμνός, ὁ ὑπὲρ πάντων σφαγεῖς;

Προσκυνῶ σου τὸν Σταυρόν, ἀνυμνῶ καὶ τὴν ταφήν, τιμῶ τὰ Πάθη, καὶ τοὺς ἥλους τῶν χειρῶν, καὶ τὴν λόγχην Ἰησοῦ, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Ἐξανέστης Ἰησοῦ, ἐσκυλεύθη ὁ ἐχθρός, Ἀδάμ ἐρρύσθη, καὶ ἡ Εὐὰ σὺν αὐτῷ, τῶν δεσμῶν καὶ τῆς φθορᾶς, τῇ Ἀναστάσει σου.

Ἀναστάντος σου, Χριστέ, συνετρίβησαν μοχλοί, καὶ πύλαι Ἰδαίου, καὶ θανάτου τὰ δεσμά, διελύθησαν εὐθύς, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Θεοδόχε Ἰωσήφ, δεῦρο στήθι μεθ' ἡμῶν. Ἀνέστη κράζων, Ἰησοῦς ὁ λυτρωτής, ὁ ἐγείρας τὸν Ἀδάμ, τῇ εὐσπλαχνίᾳ αὐτοῦ.

Εὐφραινέσθω σὺν ἡμῖν, Μαθητῶν ἡ δωδεκάς, σὺν Μυροφόροις γυναιξί, καὶ Ἰωσήφ, καὶ τοῖς ἄλλοις Μαθηταῖς, καὶ Μαθητρίαις Χριστοῦ.

Δόξα...

Σὺν Πατρὶ καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, τὴν μίαν φύσιν, προσκυνῶ καὶ ἀνυμνῶ, τοῖς προσώποις διαιρῶν, καὶ τῇ οὐσίᾳ ἐνῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀπόλυσέ μου τὸν κακοῦργο ληστή· Πᾶρε-πᾶρε σταύρωσε τὸν ἀναμάρτητο.

Ὅταν σταυρώθηκες, Χριστέ, συσκοτίσθηκε τὸ φῶς, ἡ γῆ σεισθηκε, καὶ πολλοὶ νεκροὶ ἀναστήθηκαν ἐξ αἰτίας τοῦ φόβου τῆς δυνάμεώς σου.

Στέκοντας κοντὰ στὸν Σταυρὸ «ἡ ἀμνάς» σου (ἡ προβατίνα), Ἰησοῦ, κλαίοντας ἐφώναζε· Ποῦ πηγαίνεις, παιδί μου, ποῦ φεύγεις, ἐσύ ὁ ἀμνός (τὸ ἀρνὶ τοῦ Θεοῦ), πού σφάχθηκες γιὰ χάρη ὄλων;

Προσκυνῶ τὸν Σταυρὸ, ἀνυμνῶ καὶ τὴν ταφή, τιμῶ τὰ πάθη, καὶ τὰ καρφία τῶν χειρῶν καὶ τὴ λόγχη σου, Ἰησοῦ, καὶ τὴν Ἀνάσταση.

Ἀναστήθηκες, Ἰησοῦ, λαφυραγωγήθηκε ὁ ἐχθρός, ὁ Ἀδάμ λυτρώθηκε, καὶ ἡ Εὐὰ μαζί του, ἀπὸ τὰ δεσμά καὶ τῇ φθορᾷ μέ τὴν Ἀνάστασή σου.

Ὅταν ἀναστήθηκες, Χριστέ, συντρίφθηκαν οἱ μοχλοὶ καὶ οἱ πύλες τοῦ Ἰδαίου, καὶ τὰ δεσμά τοῦ θανάτου διαλύθηκαν ἀμέσως ἀπὸ τὸν φόβο τῆς ἐξουσίας σου.

Ἰωσήφ πού δέχθηκες τὸν Θεό, ἔλα στάσου μαζί μας κράζοντας· Ἀναστήθηκε ὁ Ἰησοῦς ὁ λυτρωτής πού ἀνάστησε τὸν Ἀδάμ μέ τὴν εὐσπλαχνία του.

Ἄς εὐφραίνεται μαζί μας ἡ δωδεκάδα τῶν Μαθητῶν, μαζί μέ τίς Μυροφόρες γυναῖκες καὶ τὸν Ἰωσήφ, καὶ τοὺς ἄλλους Μαθητές καὶ τίς Μαθήτριες τοῦ Χριστοῦ.

Δόξα ...

Μαζί μέ τὸν Πατέρα ἀνυμνῶ καὶ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τῇ μίᾳ Φύσει, διαιρώντας τὴν ὡς πρὸς τὰ Πρόσωπα καὶ ἐνώνοντάς τὴν ὡς πρὸς τὴν Οὐσία.

Καὶ νῦν ...

Μακαρία εἶ Σεμνή, ἡ ἐκ ρίζης Ἰεσσαί, ἐξ ἧς ἡ
 ράβδος, καὶ τὸ ἄνθος ὁ Χριστός, κατὰ σάρκα δι'
 ἡμᾶς, ἀναβλαστήσασα.
 Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17).
 Ἐκφώνοις. Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός... (Σελ. 18).
 Καθίσματα.
 Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι,
 Γυναῖκες, Σωτήρ, Ἀγγέλου τῆ λαμπρότητι, τὰς
 ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεόν σε τῶν ὅλων
 ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅντως ἀνέστῃ
 ἐκ τάφου ἢ πάντων ζωῆ.
 Δόξα... Καὶ νῦν...
 Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορός, σὺν Μυροφόροις
 γυναίξιν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινήν γὰρ
 ἑορτὴν σὺν αὐταῖς ἑορτάζουσιν εἰς δόξαν καὶ
 τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν βοῶμέν
 σοι· Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παράσχου τὸ
 μέγα ἔλεος.
 Ωιδὴ Δ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 18-19).
 Τῆς Θεοτόκου.
 Ὁ διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπάτορα
 Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καὶ θανάτῳ, τῷ οικείῳ
 ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ
 κατ'ύγασε πάντας, ταῖς θεϊκαῖς ἀστραπαῖς τῆς
 Ἀναστάσεως.
 Ὅν ἀπεκύσας Χριστόν, ὡραιότατος ἐκ
 νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθορῶσα, ἡ καλὴ καὶ
 ἄμωμος, ἐν γυναίξιν ὡραία τε, σήμερον εἰς
 πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν

Εἶσαι μακάρια, Σεμνή ἐσὺ ἡ ὁποία ἐβλάστησες ἀπὸ τῆ
 ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία πρῆλθε σωματικά γιὰ
 χάρη μας ἡ ράβδος (τὸ βλαστάρι) καὶ τὸ ἄνθος ὁ Χριστός.
 Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17).
 Ἐκφώνοις. Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός... (Σελ. 18).
 Καθίσματα.
 Οἱ γυναῖκες, Σωτήρα, φέρνοντας στὸν τάφο τὰ μύρα
 μὲ θερμότητα ἀγάλλονταν ψυχικά ἀπὸ τὴ λαμπρότητα
 τοῦ Ἀγγέλου, καὶ σὲ ἀνακήρυτταν Θεὸ τῶν πάντων καὶ
 φώναζαν στοὺς Μαθητές· Πράγματι ἀναστήθηκε ἀπὸ
 τὸν τάφο ἢ ζωὴ τῶν πάντων.
 Δόξα ... Καὶ νῦν ...
 Τῶν μαθητῶν σου ὁ ὄμιλος αἰσθάνεται ὁμόφωνα
 ἀγαλλίασθ μαζί μὲ τίς Μυροφόρες γυναῖκες· Κι ἐμεῖς
 γιορτάζουμε μαζί τους κοινή γιορτὴ πρὸς δόξαν καὶ τιμὴ
 τῆς δικῆς σου Ἀναστάσεως· Μέσω αὐτῶν, φιλάνθρωπε
 Κύριε, δώσε στό λαό σου τὸ μέγα ἔλεος
 Ωιδὴ Δ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 18-19).
 Τῆς Θεοτόκου.
 Αὐτός πού ἐπλασε τὸν Ἀδάμ τὸν προπάτορά σου,
 Ἀγνή, πλάθεται ἀπὸ σένα, καὶ μὲ τὸ δικό του θάνατο
 κατέλυσε σήμερα τὸν θάνατο πού προῆλθε ἐξ αἰτίας
 του (τοῦ Ἀδάμ), καὶ φώτισε ἄπλετα ὅλους μὲ τίς λάμπεις
 τῆς Ἀναστάσεώς του.
 Τὸν Χριστό πού γέννησες, Ἀγνή, βλέποντάς τον νὰ
 λάμπει σήμερα ὡραιότατα ἀπὸ τοὺς νεκροὺς γιὰ τὴ σω-
 τηρία ὅλων, ἐσὺ ἡ καλὴ μεταξύ τῶν γυναικῶν καὶ
 ἀμόλυντῃ καὶ ὡραία, δόξαζέ τον μὲ χαρὰ μαζί μὲ τοὺς

χαίρουσα, δόξαζε.

Τῶν Μυροφόρων.

«Τὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφήτης προβλέπων, ἀνεκήρυττε βοῶν· Τὴν ἀκοὴν σου ἀκήκοα καὶ ἐφοβήθην, ὅτι ἀπὸ Θαιμάν, καὶ ἐξ ὄρους ἁγίου κατασκίου, ἐπεδήμησας Χριστέ».

Διὰ Σταυροῦ ἠχμαλώτευσας, τὴν τοῦ Ἄιδου γαστέρα, καὶ συνήγειρας νεκρούς, καὶ τοῦ θανάτου κατέλυσας τὴν τυραννίδα· ὅθεν οἱ ἐξ, Ἀδάμ προσκυνοῦντες, ὑμνοῦμεν τὴν ταφήν σου καὶ τὴν Ἑγερσιν Χριστέ.

Ὁ εὐδοκήσας Σωτὴρ ἡμῶν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, προσπαγῆναι τῷ Σταυρῷ, καὶ τῆς πατρώας λυτρώσασθαι ἡμᾶς κατάρας, λῦσόν μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ὁ ἐν Σταυρῷ προσηλώσας μου, τὴν ἀρχαίαν κατάραν, καὶ πηγᾶσας μοι Σωτὴρ, τὴν εὐλογίαν δι' αἵματος, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου, λῦσόν μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ἄιδης Σωτὴρ συναντήσας σοι, ἐν τοῖς καταχθονίοις ἐπικράνθη, ἐνορῶν, ὅτι οὖς πάλαι κατέπιεν ἰσχύσας, ἄρτι ἄκων ἀποδιδούς ἐρευνᾶται τὰ κάτω, καὶ γυμνοῦται καὶ σκυλεύεται νεκρούς.

Εἰ καὶ ὁ λίθος ἐσφράγισται, μετὰ τῆς κουστωδίας, ὃ παράνομοι ἐχθροί· ἀλλ' ἐξανέστη ὁ

Ἀποστόλους.

Τῶν Μυροφόρων.

Προβλέποντας ὁ Προφήτης τὴ γέννησὴ σου ἀπὸ Παρθένου τὴν ἀνακήρυττε φωνάζοντας· Ἄκουσα τὴ φήμη σου καὶ φοβήθηκα· Διότι ἦλθες, Χριστέ, ἀπὸ τῆ Θαιμάν καὶ ἀπὸ ἁγίου σκιερὸ ὄρος.

Μέ τό Σταυρό αἰχμαλώτισες τὴν κοιλιὰ τοῦ ἄδη, καὶ ἀνέστησες τοὺς νεκρούς καὶ κατέλυσες τὴν τυραννία τοῦ ἐχθροῦ· Γι' αὐτό ἐμεῖς πού καταγόμαστε ἀπὸ τὸν Ἀδάμ προσκυνῶντας ὑμνοῦμε τὴν ταφή καὶ τὴν Ἀνάστασὴ σου, Χριστέ.

Ἐσύ πού καταδέχθηκες, Σωτήρα μας, ἀπὸ εὐσπλαχνία ἐλέους νὰ καρφωθεῖς στό Σταυρό καὶ νὰ μᾶς λυτρώσεις ἀπὸ τὴν προγονικὴ κατάρρα, λῦσε τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων μου, γιατί μπορεῖς νὰ ἐκπληρώσεις ὅσα θέλεις.

Ἐσύ πού κάρφωσες τὴν ἀρχαία κατάρρα σέ βάρος μου ἐπάνω στόν Σταυρό, καὶ πήγασες, Σωτήρα, γιά μένα τὴν εὐλογία μέ τό αἷμα ἀπὸ τὴν πλευρά σου, λῦσε τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων μου, γιατί μπορεῖς νὰ ἐκπληρώσεις ὅσα θέλεις.

Ὁ ἄδης, Σωτήρα, ὅταν σέ συνάντησε στά καταχθόνια, πικράθηκε βλέποντας ὅτι ἐπιστρέφει παρά τὴ θέλησὴ του, αὐτούς πού κατάπιε παλαιὰ μέ δύναμη καὶ τώρα τοῦ γίνεται ἔρευνα στά ἔγκατά του (στά βάθη του) καὶ ἀπογυμνώνεται καὶ λαφυραγωγεῖται χάνοντας τοὺς νεκρούς.

Μολονότι σφραγίσθηκε ὁ λίθος μαζί μέ τὴ φρουρά, παράνομοι ἐχθροί, ὅμως ἀναστήθηκε ὁ Κύριος, ὅπως

Κύριος καθὼς προεῖπε, λύων μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύναται γὰρ ὅσα θέλει ἐκπληροῦν.

Ὁ ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ σκυλεύσας τὸν Αἶδη, καὶ ζωώσας τοὺς νεκρούς, καὶ ἀφθαρσίαν πηγάσας μοι, τῇ σῇ Ἐγέρσει, λύσόν μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ὦντως αἰσχύνθητε ἄνομοι· ὁ Χριστὸς γὰρ ἀνέστη, καὶ συνήγειρε νεκρούς, κράζων, θαρσεῖτε, νενίκηκα ἐγὼ τὸν κόσμον, πείσθητε οὖν αὐτῷ, ἢ σιγήσατε πλάνοι, ἀθετοῦντες τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ.

Ὁ Μυροφόροις τό, Χαίρετε, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου, προσφωνήσας, ἀγαθέ, καὶ Ἀποστόλοις, κηρύξατε τὴν Ἐγερίν μου, λύσόν μου τὰ δεσμὰ, τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ἰωσήφ τὸν εὐσχήμονα, ζηλωτὴν εὐσεβείας, βουλευτὴν καὶ μαθητὴν, σὺν Μυροφόροις τιμήσωμεν καὶ Ἀποστόλοις, κράζοντες σὺν αὐτοῖς, καὶ πιστῶς ἀννυνοῦντες τοῦ Σωτῆρος τὴν Ἀνάστασιν φαιδρῶς.

Δόξα...

ὑπερουσίου Θεότητος, τὴν ἀμέριστον δόξαν, τίς ἰσχύσει ἐξειπεῖν· ἐν γὰρ τῇ φύσει ὑπάρχουσα, Τριάς ὑμνεῖται, ἀναρχος, συμφυής, ὡς μονὰς ἐν Τριάδι ὑμνουμένη, ὑποστάσεσιν ἀπλαῖς.

προεῖπε, λύνοντας τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων μου· Γιατί μπορεί νά ἐκπληρώσει ὅσα θέλει.

Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπό τό μνήμα καί λαφυραγωγῆσες τόν ἄδη καί ἔδωσες ζωή στους νεκρούς πηγάζοντας γιά μένα τὴν ἀφθαρσία μέ τὴν Ἀνάστασή σου, λύσε τά δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων μου, γιατί μπορείς νά ἐκπληρώσεις ὅσα θέλεις.

Ἀληθινά ντραπεῖτε, παράνομοι· Γιατί ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε καὶ ἀνέστησε μαζί του τοὺς νεκρούς κραυγάζοντας· Θάρρος· Ἐγὼ ἐνίκησα τὸν κόσμον· Ὑπακοῦστε λοιπὸν σ' αὐτόν ἢ σωπαῖστε, πλάνοι, ἀφοῦ ἀρνεῖσθε τὴν Ἀνάστασή του.

Ἐσύ Ἀγαθέ, πού ὅταν ἀναστήθηκες ἀπό τὸν τάφο, ἀπηθύνηες στίς Μυροφόρες τό Χαίρετε καὶ στους Ἀποστόλους τό Κηρύξτε τὴν Ἀνάστασή μου, λύσε τά δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων μου, γιατί μπορείς νά ἐκπληρώσεις ὅσα θέλεις.

Τόν ἐπίσημο Ἰωσήφ τὸν ζηλωτὴ τῆς εὐσεβείας, τὸν βουλευτὴ καὶ Μαθητὴ, ἅς τόν τιμήσουμε μαζί μέ τίς Μυροφόρες καὶ τοὺς Ἀποστόλους κραυγάζοντας μαζί τους καὶ ἀννυμώντας μέ πίστη χαρούμενοι τὴν Ἀνάσταση τοῦ Σωτήρα.

Δόξα ...

Τὴν ἀδιαίρετη δόξα τῆς ὑπερφυσικῆς Ἁγίας Τριάδας ποιός μπορεί νά τὴν περιγράψει; Διότι ὑμνεῖται ὡς Τριάδα, ἐνῶ ὡς πρὸς τὴ φύση εἶναι ἀναρχη, ἐνωμένη, καὶ ὑμνεῖται ὡς Μονάδα μέσα στὴν Τριάδα μέ τρεῖς ἀπλές ὑποστάσεις (πρόσωπα).

<p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τὸν ἐν γαστρί σου σκηνώσαντα, ἀλοχεύτως τεκοῦσα, Μητροπάρθενε ἀγνή, ἀκαταπαύστως ἰκέτενε, ὡς Θεοτόκος, λῦσαι μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις βοηθεῖν.</p> <p>Ωιδὴ Ε΄. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 19-20). Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Φωτίζεται θεΐαις ἀκτίσι, καὶ ζωοφόροις ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλεται, τῶν εὐσεβῶν ἢ ὁμήγουρις.</p> <p>Οὐκ ἦνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκουσθαι μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένῳ ἠγάλλετο.</p> <p>Τῶν Μυροφόρων.</p> <p>«Τὴν ἀχλὺν τῆς ψυχῆς μου, Σωτήρ μου διασκεδάσας, τῷ φωτὶ τῶν ἐντολῶν σου, καταύγασόν με ὡς ὁ μόνος, τῆς εἰρήνης Βασιλεύς».</p> <p>Σὺ τὴν ἀρχαίαν στολὴν μου, ἦν μοι ἐξύφανεν, οἶμοι! ὁ σπορευὺς τῆς ἀμαρτίας ἐξέδυσάς με Σωτήρ μου, ἐνδυσάμενος ἐμέ.</p> <p>Φύλλα συκῆς ἔρραψέ μοι, ἢ ἀμαρτία μου οἶμοι! μὴ φυλάξαντι, Σωτήρ μου τὴν ἄχραντον ἐντολήν σου, τῇ τοῦ ὄψεως βουλῇ.</p> <p>Τὴν πληγωθεῖσαν ψυχὴν μου, τοῖς ληστρικοῖς λογισμοῖς μου, ἐπιστάς ὁ ἐκ Μαρίας, καὶ ἔλαιον ἐπιχύσας, ἐθεράπευσε Χριστός.</p>		<p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐπειδὴ ἐγέννησες αὐτόν πού κατοίκησε στήν κοιλιὰ σου χωρίς λοχεΐα (τά σχετικά μέ τή μητρότητα), ἀγνή Μητέρα Παρθένε, ἰκέτενε τον ἀκατάπαυστα ὡς Θεοτόκος, νά λύσει τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων μου, γιατί μπορεῖς νά βοηθήσεις σέ ὅσα θέλεις.</p> <p>Ωιδὴ Ε΄. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 19-20). Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Φωτίζεται μέ τίς θεϊκές καί ζωοπάροχες ἐκτίνες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, ἀμόλυντο Μοτέρα τοῦ Θεοῦ, καί γεμίζει ἀπό χαρά τό πλῆθος τῶν εὐσεβῶν.</p> <p>Δέν παραβίασες τίς πύλες τῆς Παρθένου, ὅταν ἔπαιρνες σῶμα· Δέν ἔσπασες τίς σφραγίδες τοῦ μνήματος, Βασιλιά τῆς κτίσεως. Γι'αυτό, ὅταν ἀναστήθηκες, βλέποντάς σε (ἢ κτίσο) σκιοτοῦσε ἀπό χαρά.</p> <p>Τῶν Μυροφόρων.</p> <p>Ἀφοῦ διασκορπίσεις τὴν καταχνιά (τὴν ὁμίχλη) τῆς ψυχῆς μου, φώτισέ με μέ τό φῶς τῶν ἐντολῶν σου, ὡς ὁ μόνος Βασιλιάς τῆς εἰρήνης.</p> <p>Ἐσύ, Σωτήρα μου, μ' ἐξέντυσες τὴν παλιά στολή μου, τὴν ὁποία μοῦ ὕφανε, ἀλλοίμονο! ὁ σποριᾶς τῆς ἀμαρτίας, ἀφοῦ ντύθηκες ἐμένα.</p> <p>Φύλλα συκιάς μοῦ ἔρραψε ὡς στολή ἢ ἀμαρτία, ἀλλοίμονο! ἐπειδὴ δέ φύλαξα, Σωτήρα μου, τὴν ἀμόλυντη ἐντολή σου ἐξ αἰτίας τῆς συμβουλῆς τοῦ φιδιοῦ.</p> <p>Τὴν πληγωμένη ἀπό τοὺς ληστρικούς λογισμούς ψυχὴ μου, ἀφοῦ παρουσιάσθηκε ὁ Χριστός πού καταγόταν ἀπό τὴ Μαρία, χύνοντας τό λάδι τῆς εὐσπλαχνίας του, τὴν</p>
---	--	--

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἡ ἄμεμπτος Θεοτόκος, μητρικῶς ἀνεκαλεῖτο. Κατέλιπές με τὴν μόνην, Υἱέ μου καὶ Θεέ.

Σὺ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, τῷ ὄπλῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ σου, καθελὼν τῇ σῇ Ἐγέρσει, συνέτριψας τὸ κέντρον, τοῦ θανάτου Ἰησοῦ.

Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον, ποῦ σου, Αἰδη τὸ νίκος, ὁ Ἀδάμ συνεκβοάτω· συντέτριψαι ζώσσει, τοῦ ἐγείραντος νεκρούς.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸ μνήμα καταλαβοῦσαι, τοῦ ζώσαντος τοὺς κάτω, φωνῆς ἤκουον λεγούσης· Ἐξανέστη ὁ Χριστός.

Τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων, τὴν μνήμη ἐπιτελοῦντες, καὶ πάντων τῶν Μαθητῶν σου, ἐν τῇ φαιδρᾷ σου Ἐγέρσει, ἀννυνοῦμέν σε Χριστέ.

Τὸν εὐσχήμονα πάντες, τιμήσωμεν ἐπάξιως, ὃς τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθεῖλε, καὶ ἐκήδευσεν πιστῶς.

Δόξα...

Σὲ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, προσκυνῶ τρεῖς ὑποστάσεις καὶ ἐν τὰ τρία πιστεύω, οὐσιότητι μιᾷ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀσπόρω κησει, γεννήσασαν ὑπὲρ φύσιν, τὸν καινίσαντα τὴν φύσιν, Χριστὸν τὸν μόνον Δεσπότην, ἀννυνοῦμεν οἱ πιστοί.

Ωιδὴ ΣΤ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 20-21).

Τῆς Θεοτόκου.

ἐθεράπευσεν.

Στέκοντας κοντὰ στοῦ Σταυροῦ, ἡ ἄψογη Θεοτόκος ἔλεγε ὡς Μητέρα· Μὲ ἐγκατέλειψες ἐμένα τὴ μόνη, Υἱέ μου καὶ Θεέ μου.

Ἐσύ ἀφοῦ τὸν ἀρχηγό τῆς κακίας τὸ διάβολο μέ τὸ ὄπλο τοῦ Σταυροῦ σου, μέ τὴν Ἀνάστασή σου συνέτριψες τὸ κεντρί τοῦ θανάτου, Ἰησοῦ.

Ποῦ εἶναι, θάνατε, τὸ κεντρί σου; Ποῦ εἶναι, ἄδη, ἡ νίκη σου; ἄς φωνάζει μαζί μας ὁ Ἀδάμ· Ἔχεις συντριβεῖ μέ τὴν Ἀνάσταση αὐτοῦ ποῦ ἀνέστησε τοὺς νεκρούς.

Οἱ Μυροφόρες γυναῖκες ἀφοῦ ἦλθαν στοῦ μνήμα, Αὐτοῦ ποῦ ἔδωσε ζωή στοὺς κάτω (στοὺς νεκρούς), ἄκουαν φωνή ποῦ ἔλεγε· Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός.

Ἐορτάζοντας τὴν μνήμη τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων καὶ ὄλων τῶν Μαθητῶν σου κατὰ τὴ χαρμόσυνή σου Ἀνάσταση σέ ἀννυνοῦμε, Χριστέ.

Ὅλοι ἄς τιμήσουμε ἐπάξια τὸν ἐπίσημο Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος κατέβασε τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ κήδευσεν μέ πίστη.

Δόξα ...

Ἐσένα τὸν Θεὸ καὶ Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σέ προσκυνῶ σέ τρία πρόσωπα, καὶ πιστεύω ὅτι τὰ τρία εἶναι ἓνα μέ μία οὐσία.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐσένα ποῦ μέ τὴν χωρίς ἄνδρα ἐγκυμοσύνη γέννησες ὑπερφυσικά ν Χριστό τὸν μόνον Κύριο, ποῦ ἀνακαίνισεν τὴ φύση, σέ ὑμνοῦμε οἱ πιστοί.

Ωιδὴ ΣΤ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 20-21).

Τῆς Θεοτόκου.

Ἀνήκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ σῆς ἀχράντου γαστροῦς πρὸς τὴν ἄφθαρτον, καὶ αἴδιον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς ὁ λαγόσι σου Ἄγνη, κατελθὼν καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθεὶς ὑπὲρ νοῦν καὶ συνήγειρεν, ἑαυτῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῶν Μυροφόρων.

«Βυθῷ ἀμαρτημάτων συνέχομαι αἰεὶ, καὶ ἐν πελάγει τοῦ βίου βυθίζομαι, ἀλλ' ὥσπερ τὸν Ἰωάνη ἐκ τοῦ θηρός, καμὲ τῶν παθῶν ἀνάγαγε, καὶ διάσωσόν με».

Νεκρὸς ἐστὶν ὁ Αἰδης, θαρσεῖτε γηγενεῖς· ὁ γὰρ Χριστὸς ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος, ἀπέρριψε τὴν ρομφαίαν κατ' αὐτοῦ, καὶ κεῖται νεκρός· οὐς εἶχε γὰρ ἐσκυλεύθη γυμνωθεὶς.

Ἐσκύλευται ὁ Αἰδης, θαρσεῖτε οἱ νεκροί, καὶ τὰ μνημεῖα ἠνοίχθη, ἐγείρεσθε, βοᾷ ὑμῖν ἐκ τοῦ Αἴδου ὁ Χριστός, ὁ πάντας ἐλθὼν λυτρώσασθαι, ἐκ θανάτου καὶ φθορᾶς.

Νεκροὺς οὐς περ ἰσχύσας, κατέπιες ποτέ, νῦν ἀπαιτούμενος Αἰδης, ἀπόδος μοι· βοᾷ σοι ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, ὁ πάντας ἐλθὼν λυτρώσασθαι, τῆς ἀπλήστου σου γαστροῦς.

Ὁ Κύριος ἀνέστη σκυλεύσας τὸν ἐχθρὸν καὶ τοὺς δεσμίους ἐκπάσας, ἀνήγαγε πάντας, καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, αὐτὸν ἀνιστῶν ὡς

Ἀνασύρθεκε (ἀνέβεκε) τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων πού ἐξουσιαζόταν παλαιὰ ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ τὴ φθορὰ μέ τὴ δύναμῳ Ἐκείνου πού πῆρε σάρκα ἀπὸ τὴν ἀμόλυντο κοιλία σου, καὶ ὁδῳγήθεκε στὴ ἄφθαρτο καὶ αἰώνια ζωή, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατέβεκε στά κατώτατα τῆς γῆς, αὐτός πού κατέβεκε στά σπλάχνα σου, Ἄγνη, καὶ κατοίκεσε ἐκεῖ καὶ πῆρε σάρκα ἐπάνω ἀπὸ τὴ λογική, καὶ ἀνέστρεσε μαζί του τὸν Ἀδάμ μέ τὴν Ἀνάστασή του ἀπὸ τὸν τάφο.

Τῶν Μυροφόρων.

Εἶμαι κρατούμενος στὸν βυθὸ τῶν ἀμαρτημάτων πάντοτε, καὶ βυθίζομαι στό πέλαγος τῆς ζωῆς· Ἀλλά ὅπως ἔβγαλες τὸν Ἰωάνη ἀπὸ τὸ θηρίο, βγάλε με κι ἐμένα ἀπὸ τὰ πάθη καὶ σώσε με.

Εἶναι νεκρὸς ὁ ἄδης, λάβετε θάρρος κάτοικοι τῆς γῆς· Διότι ὁ Χριστὸς κρεμασμένος ἐπάνω στό ξύλο ἔρριξε ἐναντίον του τὸ σπαθὶ καὶ κοίτεται νεκρός· γιατί λαφυραγωγῆθηκε καὶ ἀπογυμνώθηκε ἀπ' αὐτοὺς πού εἶχε.

Λαφυραγωγῆθηκε ὁ ἄδης, ἔχετε θάρρος οἱ νεκροί· Καὶ τὰ μνημεῖα ἀνοίχθηκαν, σηκωθεῖτε· Φωνάζει δυνατὰ σ' ἐσᾶς ἀπὸ τὸν ἄδη ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ ἐλευθερώσει ὅλους ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ τὴ φθορὰ.

Τοὺς νεκροὺς πού κατόρθωσες νὰ καταπιεῖς κάποτε, ἄδη, τώρα πού τοὺς ἀπαιτῶ δός τους πίσω σ' ἐμένα· Φωνάζει σ' ἐσένα ὁ Ζωοδότης καὶ Θεός, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ λυτρώσει ὅλους ἀπὸ τὴν ἀχόρταγη κοιλία σου.

Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε, ἀφοῦ ἐλαφυραγώγησε τὸν ἐχθρό, καὶ ἀφοῦ ἀπόσπασε ἀπ' αὐτὸν τοὺς φυλακισμένους, τοὺς ἐπανεφερε ὅλους στὴ ζωὴ καὶ τὸν πρωτόπλα-

εὐσπλαγχνος, καὶ φιλόανθρωπος Θεός.

Σινδόνι σε εἰλήσας, κατέθετο Χριστέ, Ἰωσήφ ὁ εὐσχήμων ἐν μνήματι, μυρίσας δὲ τὸν λυθέντα σου ναόν, τοῦ σώματος, προσεκύλισε, λίθον μέγαν τῆ σορῶ.

Γυναῖκες Μυροφόροι, τί σπεύδετε λοιπόν, τί δὲ τὰ μύρα τῶ ζῶντι κομίζετε; ἀνέστη καθὼς προεῖπεν ὁ Χριστός, παυσάσθω ὑμῶν τὰ δάκρυα, μετελθόντα εἰς χαράν.

Δόξα...

Τριάδα ἐν μονάδι ὑμνήσωμεν, πιστοί, σὺν τῶ Ἰῶ τὸν Πατέρα δοξάζοντες, καὶ Πνεῦμα τὸ ὁμοούσιον Ἰῶ, καὶ ὃν ἐν Πατρὶ συνάναρχον, καὶ ἀῖδιον Θεόν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Γαστρὶ ἀγεωργήτως συνέλαβες Ἀγνή, τῆς ἀφθαρσίας τὸν βότρυν ὡς ἄμπελος, ἐξ οὗ τῆς ἀθανασίας οἱ κρουνοί, ὡς οἶνον ἡμῖν πηγάζουσι, τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνῳσις. Σὺ γὰρ εἶ ... (Σελ. 21).

Κοντάκιον.

Τὸ Χαῖρε ταῖς Μυροφόροις φθεγξάμενος, τὸν θρηῆνον τῆς προμήτορος Εὐας κατέπαυσας, τῆ Ἀναστάσει σου, Χριστέ ὁ Θεός· τοῖς Ἀποστόλοις δὲ τοῖς σοῖς κῶρύττειν ἐπέταξας, ὁ Σωτὴρ ἐξανέστῳ τοῦ μνήματος.

Ὁ Οἶκος.

στο Ἀδάμ ἀναστήνοντάς τον ὡς εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Ἀφοῦ σ' ἐτύλιξε σέ σεντόνι, σέ ἀπόθεσε, Χριστέ, ὁ ἐπίσημος Ἰωσήφ σέ μνήμα. Καὶ ἀφοῦ ἄλειψε μέ μύρα τὸ ναὸ τοῦ σώματός σου πού καταλύθηκε (θανατώθηκε) ἐκύλισε μεγάλη πέτρα στό μνημεῖο.

Γυναῖκες Μυροφόρες, γιατί λοιπόν τρέχετε; Γιατί φέρνετε τὰ νεκρικά μύρα στόν ζωντανό; Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, ὅπως προεῖπε· Ἄς παύσουν τὰ δάκρυά σας καὶ ἄς μεταβληθοῦν σέ χαρά.

Δόξα ...

Ἄς ὑμνήσουμε, πιστοί, τὴν Τριάδα ὡς Μονάδα, δοξάζοντας τὸν Πατέρα μαζί μέ τὸν Υἱό, καὶ τὸ Πνεῦμα πού ἔχει τὴν ἴδια οὐσία μέ τὸν Υἱό, καὶ τὸ ὁποῖο εἶναι συνάναρχο μέ τὸν Πατέρα καὶ αἰώνιος Θεός.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Συνέλαβες στήν κοιλία σου, Ἀγνή, ὡς κληματαριά χωρίς καλλιέργεια τὸ σταφύλι τῆς ἀφθαρσίας, ἀπὸ τὸ ὁποῖο οἱ βρύσες τῆς ἀθανασίας πηγάζουν γιά μᾶς ὡς κρασί τὴν αἰώνια ζωή.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνῳσῳ. Σὺ γὰρ εἶ ... (Σελ. 21).

Κοντάκιον.

Ὅταν εἶπες τὸ Χαίρετε στίς Μυροφόρες, μέ τὴν Ἀνάστασή σου κατέπαυσες τὸ θρηῆνο τῆς προμήτορος Εὐας, Χριστέ Θεέ μας· Καὶ τίς διέταξες νά κῶρύξουν στοὺς Ἀποστόλους· Ὁ Σωτὴρας ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸ μνήμα.

Οἶκος.

Ἐπὶ τὸν τάφον σου Σωτήρ, αἱ Μυροφόροι πορευόμεναι, πρὸς ἑαυτὰς δι᾽ ἄπορον τῷ νοῷ, καὶ ἐφθέγγοντο. Τίς ἡμῖν τὸν λίθον ἀποκυλίσει τοῦ μνήματος; Καὶ ἀναβλέψασαι, ὁρῶσιν ὅτι ὁ λίθος ἀποκεκύλισται, τῇ μορφῇ δὲ τοῦ Ἀγγέλου σὺν τῇ στολῇ ἔθαμβοῦντο, συνείχοντο δὲ τρόμῳ, καὶ φεύγειν ἐνόμιζον, καὶ πρὸς αὐτὰς ὁ νεανίσκος ἐβόησε. Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς, ὃν ζῴτετε, ἀνέστη, δεῦτε, ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι, ἀπαγγείλατε τοῖς Μαθηταῖς· ὁ Σωτήρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μῆναίου).

Τῶν Μυροφόρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν τῶν ἁγίων γυναικῶν Μυροφόρων ἑορτὴν ἑορτάζομεν, ἔτι δὲ μνησθῆναι ποιούμεθα καὶ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, ὃς ἦν μαθητὴς κεκρυμμένος, πρὸς δὲ, καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου.

Στίχοι. Χριστῷ φέρουσιν αἱ Μαθήτριαι μύρα.
Ἐγὼ δὲ ταύταις ὕμνον, ὡς μύρον φέρω.

Ταῖς τῶν ἁγίων Μυροφόρων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι. Τοῦ Πάσχα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 70-71).

Ὡιδὴ Ζ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23).

Τῆς Θεοτόκου.

Οἱ Μυροφόρες βαδίζοντας πρὸς τὸν τάφον σου, Σωτήρα, μεταξύ τους βρισκόνταν σὲ ἀμῶχανία μὲ τὸ νοῦ τους καὶ ἔλεγαν· Ποιὸς θὰ μᾶς ἀποκυλίσει τὴν πέτρα τοῦ μνήματος; Καὶ ὑψώνοντας τὸ βλέμμα βλέπουν ὅτι ἡ πέτρα εἶναι ἀπομακρυσμένη· Καὶ ἔμεναν ἐκθαμβες ἀπὸ τὴ μορφὴ καὶ τὴ στολὴ τοῦ Ἀγγέλου, καὶ κατέχονταν ἀπὸ τρόμο, καὶ νόμιζαν πῶς ἔπρεπε νὰ φύγουν· Καὶ φώναξε σ' αὐτὰς ὁ νέος· Μὴ φοβᾶσθε ἐσεῖς· Αὐτὸς τὸν ὁποῖο ζῴτετε ἀναστήθηκε· Ἐλᾶτε, δεῖτε τὸν τόπον, ὅπου βρισκόταν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ πογαίνετε γρήγορα καὶ ἀναγγεῖλετε το στοὺς Μαθητές· Ὁ Σωτήρας ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸ μνήμα.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μῆναίου).

Τῶν Μυροφόρων.

Τὴν ἴδια ἡμέρα, τρίτῃ Κυριακῇ ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἑορτάζομε τὴν ἑορτὴ τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν· Ἐπίσης ἐπιτελοῦμε τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία πού ἦταν κρυμμένος Μαθητὴς, καὶ ἐπὶ πλέον τοῦ νυκτερινοῦ Μαθητῆ Νικοδήμου.

Στίχοι. Οἱ Μαθήτριες φέρουν στὸν Χριστὸ μύρα.
Καὶ ἐγὼ προσφέρω σ' αὐτὰς ὕμνον ὡς μύρο.
Μέ τίς πρεσβείες τῶν ἁγίων Μυροφόρων, Θεέ, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Καταβασίαι. Τοῦ Πάσχα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 70-71).

Ὡιδὴ Ζ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23).

Τῆς Θεοτόκου.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσιν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ πάσος βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ἤκουσε τὴν σὴν, θεοχαρίτωτε νῦν, καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστῃ θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τῶν Μυροφόρων.

Τὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι, Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, ἐχόρευον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγες, ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ὁ ὑπερύμνητος, καὶ δεδοξασμένος εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὺ ὡς φιλόανθρωπος θέλων, πάντας σῶσαι ἐκ πλάνης, οὗς ἔπλασας, ἠγέσχου, προσηλωθῆναι τῷ σταυρῷ, ἵνα τὴν συγχωσθεῖσαν εἰκόνα τοῖς πάθει, ταύτην τῇ σαρκὶ σου ἀνανεώσης Σωτήρ, καὶ Αἰδὴν καθελῶν, συνεξανέστησας, καὶ τοὺς θανόντας σεαυτῷ.

Ἐν τῷ σταυρῷ ὑψούμενος πάντας προσεκαλέσω, πρὸς σεαυτὸν, οἰκτίρμον ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθέ, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ ταῦτα πάντα, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν παθεῖν ἠνδρόκησας· ὅθεν καὶ τῷ Ληστή, τὰς τοῦ Παραδείσου πύλας ἠνέφξας, Σωτήρ.

Σὺ τὸν ναὸν τοῦ σώματος ἤγειρας τὸν λυθέντα,

Ἀφοῦ νέκρωσε σήμερα ὁ Υἱός σου, Παναμόλυντο, τὸν θάνατο, δώρισε σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆ ζωῆς πού παραμένει αἰώνια· Ὁ μόνος Θεὸς τῶν πατέρων ὁ ἄξιος δοξολογίας καὶ ὑπερένδοξος.

Αὐτὸς πού βασιλεύει σέ ὅλη τὴν κτίση, ἀφοῦ ἔγινε ἄνθρωπος κατοίκησε στὰ σπλάχνα σου, Χαριτωμένῳ ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ ἀφοῦ ὑπέμεινε Σταυρὸ καὶ θάνατο, ἀναστήθηκε, ὅπως ἔπρεπε στὸν Θεό, ἀναστήνοντάς μας μαζί του ὡς παντοδύναμος.

Τῶν Μυροφόρων.

Μιμούμενοι τὰ Χερουβὶμ οἱ νέοι στό καμίνι χόρευαν φωνάζοντας· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ μας, διότι με εἰλικρίνεια καὶ δικαιοσύνη μᾶς ἔφερες ὅλα αὐτὰ ἐξ αἰτίας τῶν ἀμαρτιῶν μας· Ἐσύ πού εἶσαι ὑπερύμνητος καὶ δοξασμένος σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐσύ ὡς φιλόανθρωπος, θέλοντας νὰ σώσεις ἀπὸ τὴν πλάνη ὅλους πού ἔπλασες, ἀνέχθηκες νὰ καρφωθεῖς στὸν Σταυρό, ὥστε, τὴν εἰκόνα σου (τὸν ἄνθρωπο) πού χώθηκε μέσα στὰ πάθη νὰ τὴν ἀνανεώσεις μέ τό σῶμα σου· Καί ἀφοῦ κατανίκησες τὸν ἄδη, ἀνάστησες μαζί σου καὶ τοὺς νεκρούς.

Ὅταν ὑψωνόσουν στὸν Σταυρό, προσκάλεσες ὅλους κοντά σου, Εὐσπλαχνε, ὅπως ὑποσχέθηκες, Ἀγαθέ· Διότι πραγματικά ὅλα αὐτὰ καταδέχθηκες νὰ τὰ πάθεις γιὰ τίς ἀμαρτίες μας· Γι' αὐτό καὶ ἄνοιξες στὸν Ληστή τίς πύλες τοῦ παραδείσου.

Ἐσύ ἀνέστησες ἀπὸ τὸν τάφο τριήμερο τὸν ναὸ τοῦ

τριήμερον ἐκ τάφου, ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθέ, ἵνα ἐν ἀληθείᾳ γνωρίσης τὴν δόξαν σου, ἣν ἡμῖν πηγάζεις διὰ τῆς πίστεως, δεσμίους ἀφελῶν οὐς κατεῖχε πάλαι Αἰδης πεπεδημένους.

Ὡ Ἰουδαίων ἄνοια! ὦ μανία ἀνόμων! Τί ἄπιστον ἰδόντες, οὐκ ἐπιστεύσατε Χριστῷ; ὅτι τοὺς ἀσθενοῦντας ἐν λόγῳ οὐκ ἤγειρεν, ἢ ὅτι πάντα κόσμον αὐτὸς οὐκ ἔσωσε; Πεισάτωσαν ὑμᾶς κὰν οἱ στρατιῶται, οἱ ἀναστάντες ἐκ νεκρῶν.

Οἱ νεκρωθέντες φύλακες, νῦν λεγέτωσαν, ὅπως ἐκλάπη ὃν οὐκ εἶδον, οἱ ἀγνώμονες παντί. Εἰ γὰρ ἐξαναστάντα οὐκ εἶδον, οὐκ ἤσθοντο, πῶς κλαπέντα οὕτω νοῆσαι εἶχόν ποτε; Πεισάτωσαν ὑμᾶς, κὰν ὁ λίθος οὗτος, καὶ τὰ ἐντάφια Χριστοῦ.

Τί ὡς νεκρὸν φυλάττετε; τί σφραγίδας τῷ λίθῳ τεθήκατε; Ἑβραῖοι, φόβον φοβούμενοι κλοπῆς, ἰδοὺ ἐν ἀληθείᾳ ὁ τάφος ἐσφράγισται, πῶς οὖν ἐξανέστη, εἰ μὴ Θεὸς ἦν ὁ Χριστός; Πεισάτωσαν ὑμᾶς οἱ ἐξαναστάντες, καὶ ὄραθέντες τοῖς πολλοῖς.

Δόξα...

Σὺν τῷ Πατρὶ δοξάζομεν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, βοῶντες, ἀκαταπαύστῳ τῇ φωνῇ· Τριάς μοναδικὴ οὐσία, ἐλέησον, σῶσον πάντας, ἢ ἐν τρισὶ προσώποις μονάς, οἰκτίρησον ἡμᾶς, ὁ δεδοξασμένος Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

σώματός σου πού εἶχε καταλυθεῖ, ὅπως ὑποσχέθηκες, Ἀγαθέ· Γιά νά κάνεις νά γνωρίσουμε ἀληθινά τὴ δόξα σου, τὴν ὁποία πηγάζεις γιὰ μᾶς μέ τὴν πίστη ἀφαιρώντας (ἀρπάζοντας) τοὺς φυλακισμένους, τοὺς ὁποίους κατεῖχε δεμένους ἀπὸ παλαιά ὁ ἄδης.

Ὡ ἀνοησία τῶν Ἰουδαίων! ὦ μανία τῶν παρανόμων! Τί ἀναξιόπιστο εἶδατε καὶ δέν πιστέψατε στὸν Χριστό; Μήπως δέν ἔκανε καλά τοὺς ἀρρώστους μέ τό λόγο του; Ἥ μήπως δέν ἔσωσε αὐτὸς ὅλο τὸν κόσμο; Ἄς σᾶς πείσουν τοῦλάχιστον οἱ στρατιῶτες, καὶ οἱ ἀναστημένοι ἀπὸ τοὺς νεκροῦς.

Οἱ φύλακες πού ἔπεσαν ὡς νεκροί, ἄς μᾶς ποῦν τώρα· Πῶς ἐκλάπη (πῶς τὸν ἔκλεψαν) αὐτὸς, πού δέν τὸν εἶδαν αὐτοὶ οἱ ἀχάριστοι σέ ὅλα· Γιατί ἂν δέν τὸν εἶδαν νά ἀναστήνεται, δέν ἀντιλήφθηκαν πῶς θά μπορούσαν ποτέ νά σκεφθοῦν ὅτι τὸν ἔκλεψαν; Ἄς σᾶς πείσουν τοῦλάχιστον αὐτὴ ἡ πέτρα καὶ τὰ σάβανα τοῦ Χριστοῦ.

Γιατί τὸν φρουρεῖτε ὡς νεκρό; γιατί βάλατε σφραγίδες στὴν πέτρα, Ἑβραῖοι, ἔχοντας τό φόβο τῆς κλοπῆς; Νά, πραγματικά ὁ τάφος σφραγίσθηκε· Πῶς λοιπὸν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, ἐάν δέν ἦταν Θεός; Ἄς σᾶς πείσουν αὐτοὶ πού ἀναστήθηκαν καὶ ἐμφανίσθηκαν σέ πολλούς.

Δόξα ...

Μαζί μέ τὸν Πατέρα δοξάζομε τὸν Υἱό καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα φωνάζοντας μέ ἀκατάπαυστη φωνή· Τριάδα μοναδικὴ οὐσία, ἐλέησε καὶ σῶσε ὅλους ἐμᾶς, Μονάδα μέ τὰ τρία πρόσωπα· Σπλαχνίσου μας, Θεέ δοξασμένε στοὺς αἰῶνες.

<p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐν τῇ γαστρὶ σου Ἄχραντε, πῶς ἐχώρησας βρέφος, ὃν τρέμουσι δυνάμεις, αἱ τῶν Ἀγγέλων ὡς Θεόν; εἰ μὴ ὡς ἠβουλήθη, ὡς οἶδεν, ἐσκήνωσε, πάντας θέλων, σῶσαι τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς, λύσας τὸν Ἀδὰμ τῆς ἀρᾶς ἐκείνης, τῆς διὰ βρώσεως πικρᾶς.</p> <p>Ωιδὴ Ἡ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23-24).</p> <p>Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Ἦλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ κτίστος, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ ἄδου διανοίξας, θνητοῖς τὴν Ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδώρισατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνα.</p> <p>Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱός σου, Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταῖός συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Τῶν Μυροφόρων.</p> <p>«Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».</p> <p>Αἱ τοῦ ἡλίου ἀνγαί, συνεστέλλοντο φόβῳ, τῶν Χριστοῦ παθημάτων, καὶ ἀνίσταντο νεκροί, καὶ ὄρη ἐκλονεῖτο, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ, καὶ Αἰδης ἐγυμνοῦτο.</p> <p>Οἱ ἐν καμίνῳ ποτέ, τρισμακάριοι Παῖδες, ἀνυψοῦντες τὰς χεῖρας, προετύπουν ἀγαθὴ, τὸν ἄχραντον Σταυρόν σου, δι' οὗ καθεῖλες Χριστέ,</p>		<p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Πῶς χώρεσες, Ἀμόλυνη, στήν κοιλιὰ σου ὡς βρέφος αὐτόν πού τρέμουν οἱ Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων ὡς Θεό; Παρὰ μόνο ὅπως θέλησε, ὅπως γνωρίζει, κατοίκησε ἐκεῖ θέλοντας νὰ σώσει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πού κατάγονται ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ, ἐλευθερώνοντας τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν κατάρρα ἐκείνη, πού προῆλθε ἀπὸ πικρὴ τροφή.</p> <p>Ωιδὴ Ἡ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23-24).</p> <p>Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Ἦλθε διὰ μέσου σου στὸν κόσμο ὁ Κτίστος, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ ἀφοῦ ἔσχισε τὴν κοιλιὰ τοῦ ἄδου, σ' ἐμᾶς τοὺς θνητούς δώρισε τὴν Ἀνάστασιν· Γί' αὐτὸ τὸν δοξολογοῦμε στoὺς αἰῶνες.</p> <p>Ἀφοῦ νίκησε ὅλο τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου ὁ Υἱός σου, Παρθένε, μέ τὴν Ἀνάστασή του, ὡς Θεός δυνατός, ἀνύψωσε μαζί του ἐμᾶς, καὶ μᾶς ἔκανε θεούς κατὰ χάριν· Γί' αὐτὸ τὸν ἀνυμνοῦμε στoὺς αἰῶνες.</p> <p>Τῶν Μυροφόρων.</p> <p>Αὐτόν πού μέ τὴ βάτο προεικόνισε κάποτε στό Μωυσῆ τὸ θαῦμα τῆς Παρθένου στό ὄρος Σινᾶ, ὑμνεῖτε, δοξολογεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Οἱ λάμπεις τοῦ ἡλίου ζάρωναν ἀπὸ τὸν φόβο τῶν Παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀναστήνονταν νεκροί καὶ συγκλονίζονταν τὰ ὄρη καὶ σείονταν ἡ γῆ καὶ ὁ ἄδης ἀπογυμνωτόταν.</p> <p>Κάποτε οἱ τρισμακάριστοι νέοι στό καμίνι (τῆς Βαβυλώνας) ἀνυψώνοντας τὰ χέρια τους προεικόνιζαν, Ἀγαθέ, τὸν ἀμόλυνητο Σταυρό σου· Μέ τὸν ὅποιο νίκησες, Χριστέ</p>
--	--	---

ἐχθροῦ τὴν δυναστείαν.

Ὁ Ἰουδαῖοι τυφλοί, πλάνοι καὶ παραβάται, οἱ Χριστοῦ τῆ Ἐγέρσει, ἀπειθοῦντες ὡς ψευδεῖ· τί ἄπιστον ὁράτε; ὅτι ἀνέστη Χριστός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας;

Ὁ Ἰουδαῖοι ἐχθροί, κὰν ἡμῖν ἀπιστεῖτε, τοὺς ὑμῶν στρατιώτας, ἐρωτήσατε ὑμεῖς, τί ἔπαθον ἐκεῖνοι; τίς ὁ κυλίσας χερσί, τὸν λίθον τοῦ μνημείου;

Τίς ὁ ξηράνας συκῆν; τίς δὲ τὴν ξηρανθεῖσαν, ἰασάμενος χεῖρα; τίς ὁ χορτάσας ποτέ, τὰ πλήθη ἐν ἐρήμῳ; εἰμὴ Χριστός ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ φωτίσας τυφλοὺς, καὶ λεπροὺς ἐκκαθάρας, καὶ χωλοὺς ἀνορθώσας, καὶ πεζεύσας ὡς ξηράν, τὴν θάλασσαν ἀβρόχως; εἰ μὴ Χριστός ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ ἐγείρας νεκρόν, τεταρταῖον ἐκ τάφου, καὶ τῆς χήρας τὸν υἱόν; τίς ὁ σφίγξας ὡς Θεός, παράλυτον ἐν κλίνῃ; εἰ μὴ Χριστός ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Κράζει ὁ λίθος αὐτός, αἱ σφραγίδες βοῶσιν, ἅς ὑμεῖς ἐπιθέντες, κατεστήσατε φρουροὺς φυλάσσοντας τὸ μνήμα. Ὄντως ἀνέστη Χριστός, καὶ ζῆ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὄντως ἀνέστη Χριστός, ἐσκυλεύθη ὁ Ἄιδης, ἐνεκρώθη ὁ ὄφις, ἐλυτρώθη ὁ Ἀδάμ, ἐσώθησαν οἱ κάτω. Τί ἀπιστεῖτε λοιπόν, ἐχθροὶ καὶ παραβάται;

τὴν ἐξουσία τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ Ἰουδαῖοι τυφλοί, πλάνοι καὶ παραβάτες, πού δὲν πιστεύετε στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, γιατί τάχα εἶναι ψεύτικη. Τί τό ἀπίστευτο βλέπετε; Ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Χριστός πού ἀνέστησε τοὺς νεκρούς;

Ὁ ἐχθροὶ Ἰουδαῖοι, καὶ ἂν δὲν πιστεύετε σ' ἐμᾶς, ρωτήστε ἐσεῖς οἱ ἴδιοι τοὺς στρατιῶτες σας· Τί ἔπαθον ἐκεῖνοι; Ποιός ἀποκύλισε μέ τὰ χέρια τὴν πέτρα τοῦ μνημείου;

Ποιός ξήρανε τὴ συκιά; Καὶ ποιός θεράπευσε τὸ ξηρό χέρι; Ποιός χόρτασε κάποτε τὰ πλήθη στὴν ἔρημο; ἐάν ὄχι ὁ Χριστός ὁ Θεός πού ἀνέστησε τοὺς νεκρούς.

Ποιός φώτισε τυφλοὺς καὶ καθάρισε λεπρούς καὶ σήκωσε χωλοὺς, καὶ πέρασε πεζός τὴ θάλασσα ὡς ξηρά χωρὶς νά βραχεῖ; ἐάν ὄχι ὁ Χριστός ὁ Θεός πού ἀνέστησε τοὺς νεκρούς

Ποιός ἀνέστησε νεκρό τεσσάρων ἡμερῶν ἀπὸ τὸν τάφο καὶ τὸν υἱὸ τῆς χήρας; Ποιός ἔσφιξε ὡς Θεός τὰ μέλη παραλύτου στό κρεβάτι; ἐάν ὄχι ὁ Χριστός ὁ Θεός πού ἀναστήσε τοὺς νεκρούς.

Κράζει ἡ ἴδια ἡ πέτρα, φωνάζουν δυνατὰ οἱ σφραγίδες, τίς ὁποῖες βάζοντας ἐσεῖς ἐγκαταστήσατε φρουροὺς νά φυλάγουν τὸ μνήμα. Πράγματι ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καὶ ζεῖ στοὺς αἰῶνες.

Ἀληθινὰ ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, λαφυραγωγῆθηκε ὁ ἄδης, νεκρώθηκε τὸ φίδι (ὁ διάβολος), λυτρώθηκε ὁ Ἀδάμ, σώθηκαν αὐτοὶ πού ἦταν κάτω στὸν ἄδη. Γιατί λοιπόν ἀπιστεῖτε, ἐχθροὶ καὶ παραβάτες;

<p>Δόξα...</p> <p>Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, δοξάζομεν βοῶντες· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐν τῇ γαστρὶ σου Ἀγνή, τὸν ἀείζωον ἄρτον, φυραθέντα ἀφύρτως, ἐν φυράματι ἡμῶν, ἐγέννησας ἀτρέπτως, ἓνα Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις.</p> <p>Τιμιωτέρα. (Σελ. 25).</p> <p>(Ἄντ' αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. Ωιδὴ τοῦ Πάσχα. Ωιδὴ Θ'. Τοῦ Πάσχα. Σελ. 25-26).</p> <p>Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Συμφώνως, Παρθένε, σέ μεγαλύνομεν πιστοί· Χαῖρε πύλῃ Κυρίου· Χαῖρε πόλις ἔμψυχε· Χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.</p> <p>Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλῃ τοῦ φωτός· Ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμπας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.</p> <p>Τῶν Μυροφόρων.</p> <p>«Τὴν ὑπερφυῶς σαρκὶ συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις, μεγαλύνωμεν, πιστοί».</p> <p>Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ Ληστήν, ἐπιγνόντα σε Θεόν,</p>		<p>Δόξα ...</p> <p>Μαζί μέ τόν Πατέρα δοξάζουμε τόν Υἱό καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, τὴν Ἁγία Τριάδα σέ μιᾷ Θεότητα φωνάζοντας· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶσαι στοὺς αἰῶνες.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο.</p> <p>Στήν κοιλιὰ σου, Ἀγνή, γέννησες χωρίς ἀλλοίωση τόν ἄρτο πού ἔχει τὴν παντοτεινὴ ζωὴ, ὁ ὁποῖος ζυμώθηκε χωρίς σύγχυση μέ τὴ δική μας ζύμη (τὴ δική μας οὐσία) ἓνα Χριστό τό Θεό μέ δύο τίς οὐσίες.</p> <p>Τιμιωτέρα. (Σελ. 25).</p> <p>(Ἄντι αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. Ωιδὴ τοῦ Πάσχα. Ωιδὴ Θ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 25-26).</p> <p>Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Ὁμόφωνα, Παρθένε, σέ μακαρίζουμε οἱ πιστοί· Χαῖρε πύλῃ Κυρίου· χαῖρε πόλῃ ἔμψυχῃ· Χαῖρε ἐσύ διὰ τῆς ὁποίας ἔλαμψε σ' ἐμᾶς σήμερα τό φῶς, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως, Αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε ἀπό σένα.</p> <p>Νά σκιρτᾷς ἀπό χαρὰ καὶ ἀγαλλίασῃ, θεϊκὴ πύλῃ τοῦ φωτός· Γιατί αὐτός πού ἔδυσσε στόν τάφο, ὁ Ἰησοῦς, ἀνέτειλε λάμποντας περισσότερο ἀπό τόν ἥλιο καί φωτίζοντας ὅλους τοὺς πιστοὺς, Κυρία Χαριτωμένῃ ἀπό τόν Θεό.</p> <p>Τῶν Μυροφόρων.</p> <p>Αὐτήν πού μέ τρόπο ὑπερφυσικό συνέλαβε στήν κοιλιὰ της τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔλαμψε προαιώνια ἀπό τόν Πατέρα μέ ὕμνους ἀκατάπαυστους ἄς τὴ μεγαλύνουμε, πιστοί.</p> <p>Τόν Ληστή στό Σταυρό πού σέ ἀναγνώρισε Θεό, τόν</p>
--	--	---

κληρονόμον εἰργάσω, νοητοῦ Παραδείσου, τὸ Μνήθητι βοῶντα, παντοδύναμε Σωτήρ.

Ἐρραπίσθης δι' ἡμᾶς, ἐνεπτύσθης Ἰησοῦ, ὑπὸ τῶν παρανόμων, ὁ τὰς πλάκας τοῦ νόμου, χαράξας ἐν Σιναίῳ, τῷ θεράποντι Μωσῆϊ.

Ὁξος καὶ χολὴν Σωτήρ, ἐποτίσθης δι' ἡμᾶς, ὁ δούς ἡμῖν τὸ Σῶμα, καὶ τὸ τίμιον Αἷμα, εἰς βρῶσίν τε καὶ πόσιν, αἰωνίου σου ζωῆς.

Τὴν ζωοποιὸν πλευράν, λόγχῃ κεντηθεὶς Χριστέ, τὸ ἄχραντόν σου Αἷμα, καὶ τὸ τίμιον Ὑδωρ, ἐπήγασας τῷ κόσμῳ, ὡς ἀείζων πηγήν.

Ἐλογίσθης ἐν νεκροῖς, ὁ ζώσας τοὺς νεκρούς, ἐν τάφῳ κατετέθης, ὁ κενώσας τοὺς τάφους, ἐσκύλευσας τὸν Αἶδην, ἀναστήσας τὸν Ἀδάμ.

Ἐξανέστης Ἰησοῦ, ἐδεσμεύθη ὁ ἐχθρός, ἐσκυλεύθη ὁ Αἶδης, ἐγυμνώθησαν τάφοι, ἠγέρθησαν οἱ κάτω, προσκυνοῦντές σε Χριστέ.

Τίς ὁ κλέψας τὸν νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; τί πλανᾶσθε Ἑβραῖοι; ὁ Χριστὸς ἐξανέστη, καὶ λέλυνται τοῦ Αἶδου, τὰ δεσμὰ καὶ οἱ μοχλοί.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, ὁ πηγᾶσας τὴν ζωὴν, καὶ τὸ φῶς ἀνατείλας, τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας, καὶ πᾶσαν καταλάμψας, τῇ Ἐγέρσει σου τὴν γῆν.

Ὁ εὐσχήμων βουλευτής, ἀνυμνεῖσθω Ἰωσήφ, μετὰ τῶν Μυροφόρων, καὶ τῶν θείων Μαθητῶν, ὡς κήρυξ ὢν καὶ οὗτος, τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ.

Ἰωσήφ τὸν θαυμαστόν, εὐφημήσωμεν πιστοί,

ἔκανες κληρονόμο τοῦ πνευματικοῦ Παραδείσου, ὁ ὁποῖος φώναζε, τὸ Θυμήσου με, παντοδύναμε Σωτήρα.

Δέχθηκες ράπισμα γιὰ μᾶς, δέχθηκες φτυσίματα, Ἰησοῦ, ἀπὸ τοὺς παρανόμους, Ἐσύ πού ἔγραψες τίς πλάκας τοῦ νόμου στό Σινᾶ γιὰ τὸ Μωυσῆ.

Εὐδί καὶ χολή, Σωτήρα, ποτίσθηκες γιὰ μᾶς, Ἐσύ πού μᾶς ἔδωσες τὸ Σῶμα σου καὶ τὸ τίμιο Αἷμα σου, γιὰ νά φᾶμε καὶ νά πιοῦμε τὴν αἰώνια ζωὴ σου.

Τραυματίσθηκες μέ τὴ λόγχῃ στή ζωογόνο σου πλευρά, καὶ πήγασες τὸ ἀμόλυντό σου Αἷμα καὶ τὸ τίμιο Νερό στόν κόσμο, ὡς παντοτεινὴ πηγὴ ζωῆς.

Συγκαταλέχθηκες μέ τοὺς νεκρούς, Ἐσύ πού ἔδωσες ζωὴ στοὺς νεκρούς· Τοποθετήθηκες σέ τάφο, Ἐσύ πού ἄδειασες τοὺς τάφους· Ἐλαφυραγώγησες τὸν ἄδη ἀναστήνοντας τὸν Ἀδάμ.

Ἀναστήθηκες, Ἰησοῦ, αἰχμαλωτίσθηκε ὁ ἐχθρός, λαφυραγωγήθηκε ὁ ἄδης, ἀπογυμνώθηκαν οἱ τάφοι, ἀναστήθηκαν οἱ νεκροὶ προσκυνώντας σε, Χριστέ.

Ποιὸς ἔκλεψε τὸν νεκρό; καὶ μάλιστα γυμνό; Γιατί πλανᾶσθε, Ἑβραῖοι; Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε καὶ διαλύθηκαν τοῦ ἄδη τὰ δεσμὰ καὶ οἱ μοχλοί.

Δόξα σ' ἐσένα, Χριστέ Σωτήρα, ὁ ὁποῖος πήγασες τὴ ζωὴ καὶ ἀνέτειλες τὸ φῶς, σ' αὐτούς πού ἦταν στό σκοτάδι τῆς ἀγνοίας, καὶ φώτισες ἄπλετα ὅλη τὴ γῆ μέ τὴν Ἀνάστασή σου.

Ἄς ἀνυμνεῖται ὁ ἐπίσημος Ἰωσήφ μαζί μέ τίς Μυροφόρες καὶ τοὺς ἱερούς Μαθητές, ἐπειδὴ καὶ αὐτός εἶναι κήρυκας τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς ἐγκωμιάσουμε, πιστοί, τὸν ἀξιοθαύμαστον Ἰωσήφ

συνάμα Νικοδήμω, καὶ πισταῖς Μυροφόροις, ὁ
Κύριος ἀνέστη, ἐκβοῶντες ἀληθῶς.

Δόξα...

Ἄναρχος εἶ ὁ Πατήρ, ἄκτιστος εἶ ὁ Υἱός,
σύνθρονον καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν τὰ τρία τῇ φύσει, καὶ
τρία τοῖς προσώποις, εἷς Θεὸς ἀληθινός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Εὐφραινέσθω Ἰεσσαί, χορευέτω καὶ Δαυῖδ· ἰδοὺ
γὰρ ἡ Παρθένος, ἡ θεόφυτος ῥάβδος, ἐβλάστησε τὸ
ἄνθος, τὸν ἀείζων Χριστόν.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνῳσις. Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).

Ἐξαποστειλάρια.

Ἅγιος ὁ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. (γ'·).

Τοῦ Πάσχα.

«Σαρκί ὑπνώσας... (Σελ. 14).

Τῶν Μυροφόρων.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε, φωνὴν ἀγαλλιάσεως·
τύρανον ἄδῳ πατήσας, φθορᾶς ἐξήγειρα κό-
σμον· δράμετε Φίλοις εἶπατε τοῖς ἐμοῖς εὐαγγέλια·
βούλομαι γὰρ τὸ πλάσμα μου, χαράν ἐκεῖθεν
αὐγάσαι, ἐξ ἧς προῆλθεν ἡ λύπῃ.

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει
Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον

μαζὶ μὲ τὸν Νικόδημο καὶ τίς πιστὴς Μυροφόρος φωνά-
ζοντας· Ἀληθινὰ ἀναστήθηκε ὁ Κύριος.

Δόξα ...

Ὁ Πατέρας εἶσαι ἄναρχος (χωρὶς ἀρχή), ὁ Υἱός εἶσαι
ἄκτιστος (ὄχι κτίσμα), καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶσαι ὁμόθρονον
(στὸν ἴδιο θρόνον), ἓνα ὡς πρὸς τὴ φύση τὰ τρία καὶ τρία
ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα, ἓνας Θεὸς ἀληθινός.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἄς εὐφραίνεται ὁ Ἰεσσαί καὶ ἄς πανηγυρίζει ὁ Δαυῖδ·
Νά, ἡ Παρθένος, τὸ ραβδί πού φυτεύθηκε ἀπὸ τὸν Θεό,
βλάστησε τὸ ἄνθος, τὸν Χριστό πού εἶναι ἡ παντοτεινὴ
ζωή.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνῳσις. Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).

Ἐξαποστειλάρια.

Εἶναι Ἅγιος ὁ Κύριος ὁ Θεὸς μας. (γ'·).

Τοῦ Πάσχα.

«Σαρκί ὑπνώσας... (Σελ. 14).

Τῶν Μυροφόρων.

Γυναῖκες, ἀκούστε φωνὴ πού θά σᾶς δώσει
ἀγαλλίασῃ. Ἀφοῦ πάτησα τὸν ἄδῃ τὸν τύραννο,
ἀνέστησα τὸν κόσμον ἀπὸ τῆ φθορᾶ· Τρέξτε στοὺς φί-
λους μου καὶ πεῖτε σ' αὐτοὺς χαρμόσυνες εἰδήσεις· Γιατί
θέλω νά φωτίσω μὲ χαρὰ τὸ πλάσμα μου ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπὸ
ὅπου προῆλθε ἡ λύπῃ.

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Κάθε πνοή καὶ κάθε κτίσμα ἐσένα δοξάζει, Κύριε,
διότι μὲ τὸ Σταυρὸ κατάργησες τὸ θάνατο, γιὰ νά δεῖ-

κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι, πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν τὸ θρόνον τὸν Βασιλέα; διατι γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; ἢ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα ροσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρῶν σου. Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Χαίρετε λαοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθε, Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐαγγελίσαστο εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστω ἐκ νεκρῶν ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Ἄγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν, Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ μὲν ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μυνῶν, ὁ δὲ ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κορύπτων ἡμῖν. Διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε δόξα σοι.

Ἐρραναν μύρα μετὰ δακρῶν, ἐπὶ τὸ μνημῆμά σου αἱ γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Αἰνεσάτωσαν ἔθνη καὶ λαοὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ ἐν τῷ ἄδη τριημερεύσαντα, καὶ προσκυνήσασαν αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, δι' ἧς,

Ξεῖς στοὺς λαοὺς τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Ἄς μᾶς ποῦν οἱ Ἰουδαῖοι, πῶς οἱ στρατιῶτες ἔχασαν τὸν Βασιλέα, ἐνῶ τὸν φύλαγαν; Καὶ γιατί ὁ λίθος δὲν φύλαξε τὴν πέτρα τῆς ζωῆς; Ἡ νὰ μᾶς δώσουν τὸν θαμμένο, ἢ ἄς τὸν προσκυνήσουν ἀναστῶμένο λέγοντας μαζί μας· Δόξα στό πλήθος τῆς εὐσπλαχνίας σου, Σωτήρα μας, δόξα σοι.

Χαίρετε, λαοί, καὶ σκιρτᾶτε ἀπό ἀγαλλίας, Ἄγγελος κάθισε στόν λίθον τοῦ μνήματος· Αὐτὸς μᾶς ἔφερε τό χαρούμενο ἄγγελμα λέγοντας· Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε ἀπό τοὺς νεκρούς, ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου, καὶ γέμισε τὰ σύμπαντα μέ εὐωδία. Χαίρετε, λαοί, καὶ σκιρτᾶτε ἀπό ἀγαλλίας.

Ἄγγελος ἔφερε τό χαῖρε πρὶν ἀπό τὴ σύλληψή σου, Κύριε, στήν Κεχαριτωμένη· Ἄγγελος κύλισε τὴν πέτρα τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος κατὰ τὴν Ἀνάστασή σου· Ὁ πρῶτος μυνῶντας χαρᾶς σύμβολα ἀντὶ τῆς λύπης· Ὁ δεύτερος κορύπτωντας σ' ἐμᾶς Κύριο ζωοδότη, ἀντὶ θανάτου. Γι' αὐτό φωνάζουμε δυνατά· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε, δόξα σοι.

Ἐρραναν μύρα μαζί μέ δάκρυα ἐπάνω στό μνημῆμα σου οἱ γυναῖκες, καὶ γέμισε ἀπό χαρά τό στόμα τους, καθὼς ἔλεγον· Ἀναστήθηκε ὁ Κύριος.

Ἄς ὑμνήσουν τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοὶ τὸν Χριστό τὸν Θεὸν μας, πού θεληματικά γιὰ χάρη μας ὑπέμεινε Σταυρό, καὶ ἔμεινε τρεῖς μέρες στόν ἄδη. Καὶ ἄς προσκυνήσουν τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή του, μέ τὴν ὁποία φωτίσθηκαν ὅλα τοῦ

πεφώτισται πάντα τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Ἐσταυρώθης, ἐτάφης, Χριστέ, ὡς ἠβουλήθης, ἐσκύλευσας τὸν θάνατον, ὡς Θεὸς καὶ Δεσπότης, δωρούμενος τῷ κόσμῳ ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅντως παράνομοι σφραγίσαντες τὸν λίθον, μείζονος ἡμᾶς θαύματος ἠξιώσατε, ἔχουσι τὴν γνῶσιν οἱ φύλακες, Σήμερον προῆλθε τοῦ μνήματος, καὶ ἔλεγον· Εἶπατε, ὅτι ἡμῶν κοιμωμένων, ἦλθον οἱ Μαθηταί, καὶ ἔκλεψαν αὐτόν. Καὶ τίς κλέπτει νεκρόν, μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; Αὐτὸς ἀνέστη ἀντεξουσίως ὡς Θεός, καταλιπὼν καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ. Δεῦτε ἴδετε Ἰουδαῖοι, πῶς οὐ διέρρηξε τὰς σφραγίδας, ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ ἐν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀτελεύτητον ζωὴν δωρούμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχῶρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29).

Δόξα...

Μετὰ μύρων προσελθούσαις, ταῖς περὶ Μαριὰμ Γυναίξί, καὶ διαπορουμέναις, πῶς ἔσται αὐταῖς τυχεῖν τοῦ ἐφετοῦ, ὡρᾶθ' ὁ λίθος μετῶρμένος, καὶ θεῖος Νεανίας, καταστέλλων τὸν θόρουβον αὐτῶν τῆς ψυχῆς. Ἠγέρθ' ἄρα φῆσιν, Ἰησοῦς ὁ Κύριος· διὸ κῶρύξατε τοῖς κήρυξιν αὐτοῦ Μαθηταῖς, εἰς τὴν Γαλιλαίαν δραμεῖν, καὶ ὄψεσθε αὐτόν, ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὡς ζωοδότ' ἔστιν καὶ Κύριον.

Καὶ νῦν ...

κόσμον τὰ πέρατα.

Σταυρώθηκες καὶ ἐτάφης, Χριστέ, ὅπως θέλησες· Απογύμνωσες τὸν θάνατο ὡς Θεὸς καὶ Κύριος, δωρούμενος στὸν κόσμο ζωὴν αἰώνια καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀλήθεια, παράνομοι, σφραγίζοντας τὸν λίθο μᾶς ἀξιώσατε νὰ δοῦμε μεγαλύτερο θαῦμα. Ἐχουν τὴ γνῶσιν (τὸ γνωρίζουν καλά) οἱ φύλακες. Σήμερα βγήκε (ὁ Χριστός) ἀπὸ τὸ μνήμα καὶ σᾶς ἔλεγαν· Πεῖτε ὅτι ὅταν κοιμώμασταν, ἦλθαν οἱ Μαθητές καὶ τὸν ἔκλεψαν. Καὶ ποίος κλέβει νεκρό καὶ μάλιστα γυμνό; Αὐτὸς ἀναστήθηκε μὲ τὴ δική του ἐξουσία ὡς Θεός ἐγκαταλείποντας στὸν τάφο καὶ τὰ νεκρικά σάβανα. Ἐλᾶτε νὲ δεῖτε, Ἰουδαῖοι, πῶς δὲν ἔσπασε τίς σφραγίδες, αὐτὸς πού πάτησε τὸν θάνατο, καὶ δωρίζει στό γένος τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀτελεύτητη (τὴν ἀτελείωτη) ζωὴ καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχῶρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29).

Δόξα ...

Στίς γυναῖκες γύρω ἀπὸ τὴ Μαρία, οἱ ὁποῖες ἦλθαν μὲ μύρα, καὶ ἀποροῦσαν πῶς θὰ καταστειῖ σ' αὐτές δυνατό, νὰ ἐπιτύχουν αὐτό πού ἐπιθυμοῦσαν, φάνηκε ὁ λίθος μετακινῶμενος, καὶ θεϊκός νέος, ὁ ὁποῖος καθῶσυχάζε τὴν ταραχὴ τῆς ψυχῆς τους. Διότι λέγει· Ἀναστήθηκε ὁ Ἰησοῦς, ὁ Κύριος. Γι' αὐτό κῶρύξτε στοὺς κήρυκες, τοὺς Μαθητές του, νὰ πᾶνε στὴ Γαλιλαία· Καὶ ἐκεῖ θὰ τὸν δεῖτε ἀναστῶμένο ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ὡς Ζωοδότ' ἔστιν καὶ Κύριον.

Καὶ νῦν ...

<p>«Ἀναστάσεως ἡμέρα...». (Σελ. 29). Μεγάλ᾽ Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Ἀντίφωνα. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 30-31). Ἀπολυτικά. «Ὅτε κατῆλθες...». (Σελ. 116). «Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ...». (Σελ. 116-117). «Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί... ». (Σελ. 117). Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 21). Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πράξεις Ἀποστόλων. (ΣΤ΄. 1-7). Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, πλᾶθουνόντων τῶν μαθῶτων ἐγένετο γογγυσμός τῶν Ἑλλᾶνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθ᾽μερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ Δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθῶτων εἶπον· Οὐκ ἀρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις· ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἐπὶ πλήρεις πνεύματος ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης· ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν. Καὶ ἤρρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλῆθους, καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρῳ πίστεως καὶ πνεύματος ἁγίου, καὶ Φίλιππον καὶ Πρόχορον καὶ</p>		<p>«Ἀναστάσεως ἡμέρα...». (Σελ. 29). Μεγάλ᾽ Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Ἀντίφωνα. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 30-31). Ἀπολυτικά. (Σελ. 115-6). «Ὅτε κατῆλθες...». «Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ...». (Σελ. 117). Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 21). Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πράξεις Ἀποστόλων. (ΣΤ΄. 1-7). Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, ἐνῶ ἀύξανόταν ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν, οἱ Ἑβραῖοι χριστιανοὶ πού προέρχοντας ἀπὸ ἄλλες χώρες κι ἐμιλοῦσαν ἑλλᾶνικά, ἀρχισαν νά γογγύζουν ἐναντίων τῶν ἐντόπιων Ἑβραίων, διότι κατὰ τὴν καθ᾽μερινή διακονία (περίθαλψᾶ, μέ τροφές καὶ μέ ἐλεᾶμοσύνες) παραμελοῦνταν οἱ χῆρες τους. Καὶ ἀφοῦ προσκάλεσαν οἱ Ἀπόστολοι τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν εἶπαν· Δέν μᾶς φαίνεται σωστό νά ἐγκαταλείψουμε τὸ κήρυγμα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ νά ὑπορετοῦμε τραπέζια. Σκεφθεῖτε λοιπόν, ἀδελφοί, καὶ διαλέξτε ἐπὶ ἄνδρες ἀπὸ σᾶς τοὺς ἴδιους, πού ἔχουν καλὴ μαρτυρία, γεμάτους ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο καὶ σοφία, τοὺς ὁποίους θά ἐγκαταστήσουμε σ' αὐτὴ τὴν ἀναγκαία ὑπορεσία· Κι ἐμεῖς θά ἀφοσιωθοῦμε στὴν προσευχὴ καὶ στὴ διακονία τοῦ κερύγματος. Κι ἐφάνῃκε ἀρεστὴ ἡ πρότασᾶ σέ</p>
---	--	---

Νικάνορα καὶ Τίμωνα καὶ Παρμενᾶν καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα, οὓς ἔσταν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων, καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἔξανε, καὶ ἐπλήθυνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλήμ σφόδρα, πολὺς τε ὄχλος Ἰουδαίων ὑπήκουον τῇ πίστει.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Μάρκον. (ΙΕ'. 43-ΙΣ". 8).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἦδὲ τέθνηκε, καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε· καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ἐδώρησατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδὸνα καὶ καθελὼν αὐτὸν ἐνέλιθε τῇ σινδόνι καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομμένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσή ἐθεώρουν ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ

ὀλόκληρο τὸ πλῆθος τῆς Ἐκκλησίας· Καὶ ἐξέλεξαν τὸν Στέφανο, ἄνδρα γεμάτο ἀπὸ πίστεως καὶ Ἁγίου Πνεῦμα, καὶ τὸν Φίλιππο, καὶ τὸν Πρόχορο, καὶ τὸν Νικάνορα, καὶ τὸν Τίμωνα, καὶ τὸν Παρμενᾶ, καὶ τὸν Νικόλαο καταγόμενον ἀπὸ τῆν Ἀντιοχία, ὁ ὁποῖος προσελκύσθηκε ἀπὸ τῆν εἰδωλολατρεία στὸν Ἰουδαϊσμό. Αὐτούς τούς ἐπτὰ παρουσίασαν ἐνώπιον τῶν Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ προσευχήθηκαν ἔβαλαν ἐπάνω τους τὰ χεῖρια τους (τούς ἐχειροτόνησαν). Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ προόδευε, καὶ ἀξανάταν ὁ ἀριθμὸς τῶν Μαθητῶν στήν Ἱερουσαλήμ πάρα πολὺ, καὶ πολὺ πλῆθος ἀπὸ τούς Ἰουδαίους ἀποδεχόταν τὴν πίστιν.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Μάρκον. (ΙΕ'. 43-ΙΣΤ". 8).

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἦλθε ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, ἐπίσημος βουλευτής, ποῦ καὶ αὐτὸς εἶχε δεχθεῖ τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ περίμενε τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τόλμησε καὶ παρουσιάσθηκε στὸν Πιλάτο καὶ ζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ὁ Πιλάτος ἐξεπλάγη, ποῦ πέθανε τόσο γρήγορα, καὶ ἀφοῦ προσκάλεσε τὸν ἑκατόνταρχο, τὸν ἐρώτησε ἂν ἔχει πεθάνει ἀπὸ πολλή ὥρα· Καὶ ἀφοῦ ἐνμερώθηκε ἀπὸ τὸν ἑκατόνταρχο, ἐδώρισε τὸ σῶμα στὸν Ἰωσήφ. Κι ἐκεῖνος ἀφοῦ ἀγόρασε σεντόνι καὶ τὸν κατέβασε ἀπὸ τὸ Σταυρὸ, τὸν τύλιξε μὲ τὸ σεντόνι καὶ τὸν τοποθέτησε σὲ μνημεῖο ποῦ ἦταν σκαλισμόνο σὲ πέτρα καὶ κύλισε βαριά πέτρα στὴ θύρα τοῦ μνημείου. Καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία ἡ μῆτέρα τοῦ Ἰωσή παρακολουθοῦσαν προσεκτικὰ ποῦ τὸν ἔθαψαν. Καὶ ὅταν πέρασε τὸ Σάββατο, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ

Ἰακώβου καὶ Σαλώμῃ ἠγόρασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρωΐ τῆς μιᾶς σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν, καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζῶτεῖτε τὸν Ναζαρεθὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἀλλ' ὑπάγετε εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

καὶ ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμῃ ἀγόρασαν ἀρώματα, γιὰ νὰ ἔλθουν καὶ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ πολὺ πρωΐ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἑβδομάδας ἔρχονται στό μνημεῖο, καθὼς ἀνέτελλε ὁ ἥλιος κάτω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα. Καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους· Ποιὸς θὰ μᾶς παραμερίσῃ τὴ μεγάλη πέτρα ἀπο τὴν εἴσοδο τοῦ μνημείου; Καὶ ὅταν ὑψώσαν τὰ μάτια τους, βλέπουν ὅτι εἶχε ἀπομακρυνθεῖ ἡ πέτρα. Καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους τὰ παραπάνω, γιατί ἡ πέτρα ἦταν πολὺ μεγάλῃ. Καὶ μόλις μπῆκαν στό μνημεῖο, βλέπουν ἕναν νέο, πού καθόταν στὰ δεξιά τοῦ μνημείου ντυμένο μέ λευκὴ στολή, καὶ θαμπώθηκαν (φοβήθηκαν). Κι ἐκεῖνος λέγει σ' αὐτές· Μὴ φοβᾶσθε· Ἐέρω, ζῶτεῖτε τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο πού σταυρώθηκε· Ἀναστήθηκε, δὲν εἶναι ἐδῶ· νὰ ὁ τόπος ὅπου τὸν τοποθέτησαν. Ἀλλὰ πογαίνετε, πεῖτε στοὺς Μαθητές του καὶ στὸν Πέτρο, ὅτι πογαίνει πρὶν ἀπὸ σᾶς στὴ Γαλιλαία. Ἐκεῖ θὰ τὸν δεῖτε, ὅπως σᾶς εἶπε. Καὶ ἀφοῦ βγήκαν ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνημεῖο· Καὶ τίς κατεῖχε τρόμος καὶ κατάπληξῃ, καὶ σέ κανένα δὲν εἶπαν τίποτε, γιατί φοβοῦνταν.

